

ΙΩΑΚΕΙΜ Ο Γ'

Σήμερον δημοσιεύομεν τὴν εἰκόνα τῆς Α. Θ. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ', τοῦ ὁποίου βιογραφικὰς σημειώσεις ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 13 προηγούμενον φύλλον τῆς «Ἀττικῆς Ἰριδος».

ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑΣ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ

Ἡ ἀποθανοῦσα χήρα αὐτοκράτειρα Φρειδερίκου ἦτο ἡ πρωτότοκος κόρη τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας καὶ τοῦ πρίγκηπος Ἀλβέρτου τῆς Ἀγγλίας.

Ἐγεννήθη τὴν 21νν Νοεμβρίου 1840 ἐν τῷ Βασ. Ἀνακτόρῳ τοῦ Βούκιγκαμ ἐν Λονδίῳ καὶ ἔλαβε τὰ ὀνόματα Βικτωρία — Ἀδελαΐς — Μαρία — Λουίζα.

Εἰς ἡλικίαν δεκαῆξ ἐτῶν ἦτο κόρη πάγκακος, ἡ «ὠραία πριγκήπισσα» τῆς Ἀγγλίας, καὶ τοιαύτην τὴν ἐγγνώρισε τὸ πρῶτον ὁ Διάδοχος τότε τοῦ Γερμανικοῦ θρόνου Φρειδερίκος-Γουλιέλμος εἰς ἓν πρόγευμα παρατεθὲν πρὸς τιμὴν του ὑπὸ τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους τῆς Ἀγγλίας ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ Οὐίνδσορ.

Ὁ πρίγκηψ Φρειδερίκος ἤγε τότε ἡλικίαν 25 ἐτῶν. Ἀπὸ τῆς πρώτης συναντήσεως τῶν δύο νέων διηγοῦντο οἱ τότε αὐλικοί, ὁ ἔρωσ ἐγεννήθη συγχρόνως εἰς τὰς καρδίας των.

Ἠγαπήθησαν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς καὶ ἡ ἀμοιβαία ἐξομολόγησις τοῦ ἔρωτός των δὲν ἐβράδυνε.

Δύο ἔτη βραδύτερον οἱ δύο πριγκήπες συν-

νητήθησαν καὶ πάλιν ἐν Λονδίῳ ὅπως ἐνωθῶσι διὰ παντός αὐτὴν τὴν φορὰν.

Ὁ γάμος των ἐτελέσθη ἐν τῇ Ἀγγλικῇ πρωτεύουσῃ τὴν 25νν Ἰανουαρίου 1858 ὑπὸ τοὺς ἀρίστους οἰωνούς.

Καὶ ἡ νεαρὰ σύζυγος ἀπεχαιρέτισε μετ' ὀλίγας ἡμέρας τοὺς γονεῖς τῆς, ἀπεχωρίσθη διὰ πρώτην φορὰν αὐτῶν μεταβαίνουσα εἰς τὴν νέαν πατρίδα τῆς, ὅπου καθύκοντα μεγάλα τὴν ἐκάλουν.

Τὴν δύναμιν τοῦ χαρακτῆρός τῆς, τὴν ἰσχυρὰν δύναμιν τῆς καλῆς συζύγου ἐξήσκησεν ὀλόκληρον ἐπὶ τοῦ συζύγου τῆς, ἀποκτήσασα ἐν τὸς ὀλίγου χρόνου ἐπιρροὴν μεγίστην ἐπ' αὐτοῦ.

Τῷ ἐνέπνευσεν ὅλην τὴν τρυφερὰν ἀγάπην πρὸς τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν οἰκογενειακὴν ζωὴν, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὴ ὑπερηγάπα. Κατώρθωσε νὰ κάμῃ αὐτόν, τὸν πρίγκηπα, ὅστις μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου των ἔζησεν ἐπὶ τῶν πεδίων τῶν μαχῶν κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς θορυβώδους ζωῆς τῆς Αὐτοκρατορικῆς Αὐλῆς, ν' ἀγαπήσῃ τὸ «σπῆτί» των.

Ἦτο στρατιώτης μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὁ πρίγκηψ ὑψηλόφρων.

Τὸν μετέβαλεν εἰς ὑπόδειγμα οἰκογενειάρχου καὶ τύπον φιλοστόργου πατρός.

Ἡ εὐτυχισμένη πριγκήπισσα τοῦ Οὐίνδσορ, ἡ λατρευομένη κόρη τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ δὲν διετήρησε τὴν εὐτυχίαν τῆς καὶ ἐν τῷ γάμῳ.

Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ δυστυχίᾳ ἡ ἀποθανοῦσα Αὐτοκράτειρα κατώρθωσε ν' ἀναπτύξῃ ἀνεξάντλητον ὑπομονήν, ν' ἀναδειχθῇ γυνὴ κυρίαρχος καὶ χαρακτῆρ μέγας.

Μόνη παρὰ τὸν σύζυγόν τῆς, τὸν ἀτυχῆ διάδοχον ἐνδόξου θρόνου, τὸν ὁποῖον ὁ θεὸς μόνον καὶ ἡ ἐπιστήμη κατώρθωσαν ν' ἀναδείξουν αὐτοκράτορα δι' 99 μόνον ἡμέρας, ἐπάλαισεν ἀκάματος.

Ἡ ἀποθανοῦσα αὐτοκράτειρα Φρειδερίκου ἀτυχῆς ὡς σύζυγος καὶ ὡς Ἄνασσα, ὑπῆρξεν εὐτυχεστάτη ὡς μήτηρ.

Ὁ πρωτότοκος υἱὸς τῆς βασιλεῦει νῦν ἐπὶ τῆς Γερμανίας. Εἶνε ὁ Αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος Β'.

Ἡ δευτερότοκος θυγάτηρ τῆς Καρλόττα ἐνυμφεύθη τὸν πρίγκηπα Βερνάρδον τοῦ Σαξ-Μαϊνίγκεν.

Ὁ τρίτοτοκος υἱὸς τῆς ὁ πρίγκηψ Ἑρρίκος τῆς Πρωσσίας ναυαρχεῦει τοῦ Γερμανικοῦ στόλου.

Ἡ δευτέρα τῶν θυγατέρων τῆς εἶνε σύζυγος τοῦ πρίγκηπος Ἀδόλφου τοῦ Σουμπούργ-Λίπε.

Ἡ τρίτη ἡ πριγκήπισσα Σοφία εἶνε ἡ μελουνσα Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ τέλος ἡ πριγκήπισσα Μαργαρίτα σύζυγος τοῦ Φρειδερίκου-Καρλόλου τῆς Ἑσπῆς.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΚΟΡΥΦΩΝ ΤΩΝ ΛΕΥΚΩΝ ΟΡΕΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου).

Ἡ κουρά ἐτελείωσεν ἐν διαρκεί πανηγύρει, ἐνῶ δὲ ὁ ἄριστος τῶν ἀνῶν τοῦ ποιμνιοστασίου ὠβελίζετο, λαβῶν τὴν καλαύροπα βοσκῶν τινος, καὶ παρακαλέσας ἔτερον, εἰδήμονα τοῦ τόπου, νὰ μὲ συντροφεύσῃ, ἤρξάμην ἀνερχόμενος τὰς ὀλισθηρὰς τοῦ ὄρους πλευρὰς. Κατηφυθόνην πρὸς τὴν ἀκροτάτην, πρὸς δυσμὰς, κορυφῶν, πέραν τῆς ὁποίας οὐδεμία ἄλλη κορυφή ὑπῆρχε. Ὅτε, μετὰ πολλοῦ κόπου, ἀπαξ δὲ καὶ μετὰ τινος κινδύνου ἐφθάσα εἰς τὴν ὑψίστην ἐκείνην κορυφήν, ἐβόησα ἐξαλλος: Τὸ θέαμα εἶναι ἐξοχόν, ἀναντιρρήτως δὲ ὑπέρτερον τῆς περιγραφῆς. Ἀπὸ τῆς κορυφῆς ἐκείνης, αἰρούμενος εἰς ὕψος πεντακισχίλιων ποδῶν, θεώρησα ταυτοχρόνως τὸ Λιβυκὸν καὶ τὸ Κρητικὸν πέλαγος. Τὰ πολυύμηνα ὄρη τῶν Σφακιῶν ἦσαν ἐγγύτατα ἐμοῦ, ἐντελῶς ὑπὸ τοὺς πόδας μου. Ἐβλεπον τέλος τὸ πρῶτον, τότε ἔστω καὶ πύρρωθεν καὶ τὰ Σφακιά, καὶ τὴν περιβόητον φάραγγα τῆς Σαμαριάς. Ἀρχίζουσα δι' ἀποτομωτάτων καὶ ἀγριαπῶς ἀντιμετώπων ὄρεων χωρεῖ εἰς τὰ βῆθη πρὸς τὴν Μεσημβρίαν ἢ μεγαλοπρεπεστάτη καὶ ἐπιβλητικὴ αὕτη φάραγξ καὶ τερματίζεται εἰς τὸ ἀπέραντον πέλαγος τῆς Λυβίας. Ἀχαλίνωτος ὄρμας ἐκείθεν ὁ ἀνεμός διασειῶν καὶ πολλὰκις ἀποσπῶν τοὺς λίθους. Εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην ὅπου ἀγρία ἀκμάζει ἡ φύσις, καὶ τὸ αὐστηρὸν τοῦ ἀνυπερβλήτου σκινογραφήματος αἰρεται εἰς τὸ κατακόρυφον, ἐκεῖ, ἐν μέσῳ τῆς ἀδιαλείπτου βοῆς τῶν ἀνέμων καὶ τῶν χειμάρρων, τῆς πάλης τῶν στοιχείων καὶ τῆς ἐντελεστάτης ἀφανείας τοῦ ἀνθρώπου, ἢ περιδεῆς φαντασία τοῦ λαοῦ τάσσει πλανώμενα τὴν νύκτα ἄγρια φαντάσματα, *Καταράδες*, ὡς τὰ ἀποκαλεῖ εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ ὁ λαός. Ἡ ὄρμη τοῦ ἀνέμου εἶνε τοσαύτη ἐκεῖ, ὥστε δις μὲ ἔκαμψε, τὸ τρίτον δὲ, ἀδυνατῶν νὰ ἴσταμαι ὄρθιος, ἐκαθέσθην χαμαί, καὶ στηρίζων τὰ νῶτα ἐπὶ τοῦ βράχου ἐθεώρουν ἐξοχόν πανόραμα. Πρὸς βορρᾶν σπινθηροβόλον ἐκυλίετο τὸ Κρητικὸν πέλαγος, πρὸς μεσημβρίαν μαρμαίρουσα ἠκτινοβόλοι ἢ Λυβικὴ θάλασσα. Πρὸς δυσμὰς ἢ Κίσαμος καὶ τὸ εὐάνδρον Σελίνιον παρέτασσαν κλιμακῆδὸν καὶ ἀμφιθεατρικῶς θαυμασίας καλλονῆς βουνά, λόφους καὶ λοφίσκους, ὀμαλοῦς φαινομένους ἐκ τῆς ἀποστάσεως καὶ συγχεομένους ὡς ἐνιαῖον ἐπίπεδον, μετὰ τῶν χλοερῶν τῆς ἐκτάσεως ἐκείνης κοιλάδων. Ἐγγύς ἐμοῦ τὰ Σφακιά ἐφαίνοντο προκαλοῦντα, διὰ τῆς ἀγριαπῆς αὐτῶν φύσεως, τοὺς κεραινοὺς τοῦ ἔχθρου, ὅστις πόρρωθεν μόνον τὰ θεωρεῖ, καὶ διὰ τῆς ὑπερφανείας τῶν ὄρεων τῶν ὑπεμφαίνοντα τὸν χαρακτῆρα τῶν ἀδουλώτων τέκνων τῶν. Πέραν πρὸς τὴν μεσημβρίαν ἐκ τοῦ γλαυκοῦ κόλπου τῆς θαλάσσης ἀνεπήδα ἢ Γαυδός. Ἐκεῖ μακρὰν πρὸς βορρᾶν, λευκὴ γραμμὴ συγγέεται συναπτομένη πρὸς κυανοῦν τι σημεῖον λαμπυρίζον. Εἶναι τὰ Χανία, μετὰ τοῦ κόλπου τῆς Σούδας. Ἐμπροσθεν ἐμοῦ διαγράφεται ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τοῦ ὄρους ἀδιόρατος γραμμὴ, τὸ περίφημον *Σουλίσκαλο*, καὶ ἢ πρὸς τὴν φάραγγα τῆς Σαμαριάς ἄγουσα ἀτραπός. Ὑπὲρ ἄνω φαίνεται τὸ ὄροπέδιον τοῦ Ὄμαλου κατωτέρω φαίνονται οἱ Λάκκοι, καὶ τὰ ἐπὶ τῶν Ριζῶν γραφικώτατα καὶ ἠρωτοκά χωρία. Κατωτέρω ἔτι διαφαίνεται τὸ χωρίον Ἀλικιανόν, ἐν μέσῳ τοῦ δάσου τῶν πορτοκαλλεῶν του. Εἰς τὸ βῆθος, ὑπὸ λόφων περιφρασσαμένη, ἐκτείνεται ἡ ὠραία τῆς Κυδωνίας λεκάνη, καὶ ὅπου τερματίζεται αὕτη πρὸς τὴν ἀκτὴν, ἀρχίζει ἀτε-

λείωτον τὸ κυανοῦν πέλαγος. Ἀπὸ τῆς θέσεως ἐκείνης θεώρησα τὴν ἀγριατέρην, ἀλλὰ καὶ τὴν μαλῶν ἡμέρον φύσιν. Γυμνοὺς βράχους ἀπροσπελάστους, κορυφὰς ὑπὸ χινοῦς στεφομένας, φάραγκας ἀγρίας καὶ ἀδιαβάτους, θαλάσσης ἀπωτάτας καὶ ἐρημονήσους, πόλεις κατακημένας καὶ ἀκμαζούσας, πεδία εὐφορα καὶ κοιλάδας γονίμους, ἀγρίαν φύσεως ἀκμήν, καὶ ἀνθρωπίνης καλλιέργειας ἐπίδοσιν. Τεσσάρων ἐπαρχιῶν, τῆς Κυδωνίας, τῆς Κισάμου, τοῦ Σελίνου καὶ τῶν Σφακιῶν, ἐκείθεν τὰ ὄρια, τὰ ὄρη, τὰς κοιλάδας, τοὺς λόφους, τὰς κόμας, καὶ τὰ χωρία. Πέραν τοῦ Λυβικοῦ πελάγους ὁ ὄφθαλμὸς ἀνεζήτει τὴν Ἀττικὴν. Ἐκείθεν τοῦ Κρητικοῦ πελάγους τὸ βλέμμα ἀνεζήτει τὰς Κυκλάδας, καὶ τὰς ἀκτὰς τῆς Πελοποννήσου.

Ἀγθόμενος ἀφῆκα τὸ ὑπερύψηλον ἐκεῖνο σημεῖον, καὶ ἐφθάσα πρὸς ἄλλην χαμηλοτέραν κορυφήν, ἐγγύτατα τοῦ ποιμνιοστασίου ἐγειρομένην. Ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε τότε νὰ δύσῃ. Ἐκαθέσθην ἐπὶ τοῦ ὕψους τῆς κορυφῆς θεωρῶν τὸ ἀνέκφραστον ἐκεῖνο πανόραμα, καὶ τὸν ὑπόχρυσον δίσκον τοῦ ἡλίου ἐτοίμου νὰ βυθισθῇ εἰς τὸ πέλαγος. Αἱ Μύλαι ἢ Γραμβούσαι νῆσοι, προσπεφυκυῖαι οἰοῦνται εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ βαθμιαίως ταπεινομένου ἀκρωτηρίου τοῦ Κωρύκου, ἐφαίνοντο ἐπιπλέουσαι ἐν μέσῳ τοῦ γλαυκοῦ πόντου ἀφ' ἐνὸς καὶ τοῦ ἡλιακοῦ κύματος ἀφ' ἑτέρου. Ἑσυχώτεροι ἔπνεον τὴν ὥραν ἐκείνην διαπόνται αὐρα. Γαλήνη ἀνέκφραστος ἐπεκάθησε μαλακῶς ἐπὶ τῆς φύσεως, καὶ ἀσθενέστερος ἐξέπνεε βαθμηδὸν ὁ βόμβος τοῦ πτερωτοῦ ἐντόμου, ἤπερ, ἰπτάμενον τῆδε κάκεισε. εἶχε συστειλεῖ τότε τὰ πτερύγια αὐτοῦ καὶ ἔσπευδε νὰ ἀναζητήσῃ τὸ νυκτερινὸν καταφύγιον. Ἐν ὑπερτάτῃ καὶ ἀνεκδιηγήτῳ μεγαλειότητι ἠφανίσθη ἐντὸς τοῦ ὠκεανοῦ τὸ λαμπρὸν ἄστρον τῆς ἡμέρας. Εἶχε μεγεθυθῆ κατὰ τὴν δύσιν αὐτοῦ ὁ φωτοβόλος ἀναξ, καὶ εὐρύτων τὸν δίσκον του ἐφαίνετο ἑλεῶν τοὺς θνητούς, καὶ ἐπιτρέπων αὐτοῖς, μόνον κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην, νὰ στηρίζωσιν ἐπ' αὐτοῦ τὰ θνητὰ ὄμματά των. Ὅτε τὰ σκότη τῆς νυκτὸς ἐπεκάθησαν ἐπὶ τῆς φύσεως ἐπανῆλθον εἰς τὴν καλύβην, ἐνθα ἐμελλον νὰ διανυκτερεύσω.

(ἔπεται)

Σ. Π. Παγανέλης.

Η ΥΠΟΒΟΛΗ

— Δόκτωρ, παρεκάλεσεν ἡ οἰκοδέσποινα κανένα πείραμα! ὑπνωτίσατέ τινα.

Μία δυσσάρεσκια ἐξωγραφίσθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Desnoves.

— Ἐπιτρέψατέ μοι κυρία, δὲν κάμω πλέον μαγνητικὰ πειράματα.

— Ω, διατί;

Αἱ ἄλλαι κυρία ἐστράφησαν πρὸς αὐτόν, μὲ ὄφθαλμούς λαμπροντας ἐκ περιεργείας, καὶ ἡ παράκλησις τῆς οἰκοδεσποίνης, ἣτις τὰς εἶχε ἀναγκάσει νὰ μισανοίξωσι τὰ ἐρυθρά των χεῖλη, κατέληξεν εἰς ἓνα μορφασμὸν δυσσάρεσκιας. Ἡ οἰκοδέσποινα ἐπανελάθει.

— Διατί;

Κατόπιν ἐνὸς δισταγμοῦ, ἐπανάρτισεν.

— Ὅπως μοῦ συγχωρήσητε τὴν ἄρνησίν μου, σὰς ὀφείλω μίαν ἐξήγησιν! λοιπόν, ἰδοῦ!

— Εἶνε ἱστορία τις ἠρώτησε κάποιος.

— Μία ἀληθῆς ἱστορία, προσέθηκεν ὁ Desnoves. Καὶ ὅταν ἐκάθησαν ἤρχισεν.

— Πρὸ 18 μηνῶν ἐπήγαυα εἰς ἐπαρχίαν τινα διὰ νὰ ἴδω ἓνα τῶν φίλων μου· ἐκαλεῖτο Παῦλος. Πρὸ πολλοῦ χρόνου αἱ τύχαι τῆς ζωῆς μᾶς εἶχον διαχωρισθῆ, ἰδίως ὁ γάμος του τὸν εἶχεν ἐξορίσῃ εἰς μίαν ἰδιοκτησίαν εἰς τὸ βῆθος τῆς ἐξοχῆς. Ἀλλὰ συχνάκις ἡ σκέψις μου ἐφέρετο, οὐχὶ ἄνευ μιᾶς ἱερᾶς ἐπιθυμίας, διὰ μέσου τῶν ἐργασιῶν μου εἰς τὴν εἰρηνικὴν γωνίαν, ὅπου ἐπέρνα τὰς ὥρας του μεταξὺ τοῦ κυνηγίου, τῆς ἀλιείας καὶ τῶν ἐφ' ἵππου περιπάτων.

Μολὶς ἐφθάσα ἐπανεῦρον τὰς ἐντυπώσεις ταύτας· ἐν αἰσθημα ἀναπαύσεως, γαλήνης, ἡσυχίας, ἐκυρίαρχε ἀπὸ τῆς δειροστοιχίας εἰς τὴν ἐσχατιάν τῆς ὁποίας ἢ ἔπαυλις ἐγείρετο πνιγμένη εἰς μίαν πρασιναῶν μέχρι τῶν ἄκρων τοῦ δάσου· εἰδύλλιον τι προσκαλεῖτο ἐν τῷ περιβάλλοντι τούτῳ, ὑπὸ τῆς γλυκύτητος τῶν σκιερῶν δειροστοιχιῶν, ἐκ τῆς χλόης τῶν μεγάλων δένδρων, μακρὰν τῶν θορύβων, μακρὰν τῶν φροντίδων, τῶν ὑποθέσεων.

Ὁ Παῦλος εἶχεν ἔλθει νὰ μὲ περιμένῃ εἰς τὸν σταθμόν· δὲν εἶδον τὴν σύζυγόν του, εἰ μὴ βραδύτερον πρὸ τοῦ γεύματος.

Ἦτο πολὺ ὠραία· μὲ μαῦρα μάτια, μὲ διαπεραστικώτατον βλέμμα, ἀνάστημα ἔκτακτον, δέρμα ὀλίγον τι ὠχρόν.

Δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐμποδίσω τὸν ἑαυτόν μου ἀπὸ τοῦ νὰ τὴν θαυμάζω, ἀλλὰ πρᾶγμα περιέργον, ἐδοκίμαζον μίαν ὑποψίαν, ἦτο φαντασία; Ἡ γυνὴ αὕτη εἰσῆρχετο δυσκόλως εἰς τὸ εἰδύλλιον μου. Ἡ μεγάλη αὐτῆς ζωηρότης μοὶ ἐφαίνετο ὅτι συνέτριβε τὴν εἰκόνα ταύτην τῆς εἰρήνης καὶ τῆς γαλήνης.

Τέλος πάντων εἰς ἕτερος συνδαιτιμῶν ἦλθεν, εἰς νέος, γεῖτων τῆς ἐξοχῆς. Καὶ ὅταν ἐπανεφέρα τὰ βλέμματά μου ἐπὶ τοῦ Παύλου, ὁ φίλος μου μοὶ ἐφάνη αἰφνιδίως ὡς δυσηρεστημένος, ἢ προηγουμένη χαρὰ τῆς ἀφίξεώς μου εἶχεν ἐξαλειφθῆ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του, τὸν ἔβλεπον εἰς τὴν συνήθη ἀναμφιβόλως κατάστασίν του, ὀλίγον τι γηράσαντα, σχεδὸν στενωχωρημένον, μετὰ μιᾶς ἀορίστου ὑπονοίας συζύγου δυσπιστοῦντος, καὶ φοβουμένου μὴ προδώσῃ τὰς σκέψεις του.

Δὲν ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀφειθῶ ἐπὶ πολὺ εἰς τὰς σκέψεις αὐτάς. Αἱ ἀναμνήσεις, αἰτινες μᾶς ἐπανάρχοντο εἰς τὴν ὠραίαν τοποθεσίαν τῆς τραπεζαρίας ταύτης ἀνοικτῆς πρὸς τὸ δάσος, εἰς τὴν γλυκεῖαν μελαγχολίαν τῆς ἡσυχίας παρεργόμενης ἐσπέρας, μὲ ἔφερον πολὺ μακρὰν, κατόπιν περὶ τὰ μέσα τοῦ γεύματος. Ἡ συνομιλία κατ' ἀρχὰς ἀόριστος ἐστράφη αἰφνιδίως ἐπὶ ἀντικειμένου ἐνδιαφέροντος τῆς ἐποχῆς ταύτης, ἀκριβῶς ἐπὶ τῶν φαινομένων τοῦ ὑπνωτισμοῦ, καὶ τῆς ὑπόβολης.

Ὁ φίλος μου ἐκ τῶν πρώτων ἀποκαλύψεων εἶχεν ζωηρῶς ἐπιδοθῆ εἰς τὰς σπουδὰς αὐτάς, καὶ ἀπὸ μηνῶν ἤδη εἶχεν συνεχεῖς συζητήσεις μὲ τὴν σύζυγόν του.

Αὕτη ἠρνεῖτο τὰ φαινόμενα τὰ ἐκ τῆς τάξεως ταύτης τῶν ἰδεῶν παρεργόμενα, ἐπέμενε ὅτι δὲν ἔβλεπεν εἰς ταῦτα εἰ μὴ τσαρλατανισμόν, ἐν ᾧ ὁ Παῦλος ἐκτὸς τῶν ἀναγνώσεων τὰς ὁποίας εἶχε κάμει, ἠδύνατο νὰ βεβαιώσῃ πρᾶγμα πολὺ περίεργον, ἐκ τῆς ἰδίας πείρας προσερχόμενα. Ἡμέραν τινα ἐν Παρισίοις, αὐτὸς ὁ ἴδιος προσεφέρθη ὡς sujet μετὰ μεγάλης ἀπιστίας, ἀλλ' ἀφοῦ ἀπεκοιμήθη, ἐξύπνησεν ἔχων ἐκπληρωσὴ ἀσυνειδήτως ὠρισμένης πράξεως, τὰς ὁποίας τοῦ ὑπέβαλλον διαρκούντος τοῦ ὕπνου.

— Σὲ περιεπαίζον, εἶπεν ἡ σύζυγός του.

Καὶ στρεφόμενη πρὸς ἐμέ.

— Ἰδωμεν δόκτωρ, βοηθήσατέ με νὰ ἐκβάλλω τοῦ

πνεύματός του αὐτὰς τὰς μωρολογίας, σὰς βεβαιῶ, ὅτι καθίσταται ἐκ τούτων τρελλός!

Ἐλαβον μέρος εἰς τὴν συνομιλίαν· ἤμην ἠναγκασμένος νὰ τῇ ἀντεῖπω, ὠμολόγουν ὅτι ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐνδιαφερόμενη ζωηρῶς διὰ τὰ ζητήματα ταῦτα, καὶ ἀνέφερον πρᾶγματα ἀναμφισβήτητα, τῶν ὁποίων ὑπῆρξα μάρτυς. Ἀλλ' αὕτη ἐτήρει τὸ ἀήτητον καὶ χαρίεν πείσμα τῆς ὠραίας γυναικὸς διακρητύτουσα, ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ πιστεῖται εἰ μὴ ὅταν ἤθελεν ἰδῆ, καὶ ἀκόμη!

— Εἶνε πολὺ ἀπλοῦν, ἐπανελάθει αὕτη, ἀφοῦ ὁ σύζυγός μου εἶνε ἓνα sujet, λάβετε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ δοκιμασθετε.

Ἐκτὸς τούτου μόνος του ὁ Παῦλος προσεφέρθη εἰς τὸ πείραμα. Τὸν παρετήρησα ἡσθάνθη ἐκ τοῦ βλέμματός του τοῦ ὀλίγον ταλαντευομένου ὅτι θὰ ἐπιπτε παράτα εἰς τὴν ἐξουσίαν μου.

Ἐπεράσαμεν εἰς τὴν αἴθουσαν· ὁ Παῦλος ἦτο πρᾶγματι ἓνα ἐξαισιον sujet. Ἐκ τῶν πρώτων στιγμῶν περιέπεσεν εἰς ὑπνωτιστικὸν ὕπνον.

— Κοιμᾶται ἀνήγγελα.

Αὕτη προσεκάλεσε τὸν σύζυγόν της, τοῦ ἔπιασε τὸν βραχίονα, ὃν ἀφήσασα εἶδε καταπίπτοντα ἄδρανῆ.

— Ἀληθῶς, εἶπεν! ἔ, καλὰ· ἤδη ὑποβάλλετε αὐτῷ κάτι τι.

Ἐφάνη ἀναζητούσά τι εἰς τὴν μνήμην της.

— Ἰδωμεν, χρειάζεται νὰ τῷ ὑποβάλλωμεν μίαν πρᾶξιν ἀσυνήθιστον, περιέργον, τὴν ὁποίαν νὰ μὴ δύναται νὰ φαντασθῇ, ἣτις δὲν εἶνε συνήθης εἰς τὴν ζωὴν του.

Παρετήρησε περίξ της, ἐπὶ μιᾶς τραπέζης, μία α' ἐπιθεώρησις τοῦ Ὑπνωτισμοῦ ἦτο ἀνοικτῆ, ἰδοῦ ἓνα πείραμα μετ' ἐπιτυχίας ἐκτελεσθέν· ἐπανελάθει αὐτὸ καὶ θὰ πεισθῶ.

Τὸ πείραμα συνίστα νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὸν ὑπνωτισθέντα εἰς μίαν ὠρισμένην ὥραν, μία ὠρισμένη πρᾶξις, καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, αὕτη ἢ ὠρισμένη πρᾶξις ἦτο ἢ αὐτοκτονία προκαλούμενη ὑπὸ ἀντικειμένου μὴ δυναμένου νὰ τὸν φονεύσῃ, καὶ τὸ ὁποῖον ὁ ὑπνωτισθεὶς ὠφελεῖ νὰ τὸ ἐκλάβῃ ὡς ἐγχειρίδιον.

— Εὐχαρίστως ἀπεκρίθη.

Αὕτη μοὶ ἔτεινε μαχαίριόν τι, διὰ τοῦ ὁποῖου σχίζωσι τὰ φύλλα.

— Εἶνε κατάλληλον αὐτὸ τὸ μαχαίριδιον προσέθηκεν, ἐπειδὴ εἶνε πολὺ εὐθραστον, ἐὰν τὸ σπάσῃ ἀληθῶς ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων του θὰ μοὶ εἶνε ἀδύνατον πλέον νὰ ἀμφιβάλλω περὶ τῆς ἀληθείας τῶν φαινομένων τούτων.

— Ἐστὲ θεβαία, προσέθηκα, ὅτι τὸ μαχαίριδιον τοῦτο θὰ σπάσῃ.

Ἐστρεψα πρὸς τὸν φίλον μου καὶ τοποθετῶν τὸ μαχαίριδιον τὸ ἐκ μαργαριτορείζης (σιδερίου), τῷ εἶπον βραδέως.

— Βλέπετε αὐτὸ τὸ ἐγχειρίδιον; Τὸ τοποθετῶ ἐδῶ ἐπὶ τῆς τραπέζης ταύτης. Αὐριον, ὅταν θὰ σημάξῃ τὸ πρόγευμα, θὰ λάβητε αὐτὸ τὸ ἐγχειρίδιον καὶ θὰ αὐτοκτονήσητε!

Τὸν ἐξύπνησα, δὲν ἐνθυμεῖτο τίποτε, εἶχε μόνον μίαν ἀνησυχίαν, ὀλίγον κωμικὴν, ἦτο ζαλισμένος ἐκ τῆς πράξεως, ἣν τῷ εἶχον ὑποβάλλει.

Ἡ ἐσπερὶς διῆλθεν πολὺ εὐθυμος.

Τὴν ἐπαύριον τὴν πρῶτην ἐπεριπατούσαμεν καὶ οἱ τρεῖς ὁμοῦ ἐπὶ τῆς ταράτσας, ὅτε αἰφνης ὁ κώδων τοῦ προγεύματος ἤχησεν. Ὁ Παῦλος ὕψωσε τὴν κεφαλὴν, κατόπιν ἀποτόμως καὶ δι' ἐνὸς βραδῆσματος ταχέως μὲς ἐγκατελείψε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐπαυλίαν. Ἡ σύζυγός του

κατέστη ώχροτάτη.

— Πήγαινε ταχέως τῆ λέγω.

'Αλλ' αὐτὴ ἔμεινε ἀκίνητος.

— Πρὸς τί; εἶπεν. Βλέπω καλῶς, ὅτι ἡ ὑποβολή ἐπέτυχεν. Ἴδού τον ὅτι ἀνεχώρησεν. Κατέστη ἤδη ὡσεὶ τρελλός.

Διτυθονόμην ταχέως πρὸς τὴν αἰθουσαν νὰ ἐπανεύρω τὸν φίλον μου. 'Αλλ' εἰς τὴν θύραν ἐξέβαλλον μεγάλην κρυγὴν. Ὁ Παῦλος ἦτο ἐξηπλωμένος εἰς τὴν γῆν μὲ ἐν ἐγγειρίδιον εἰς τὴν καρδίαν.

— 'Αληθὲς ἐγγειρίδιον; Ἡρώτησέ τις.

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Desnoes, ἀληθές.

Κατόπιν προσέθηκεν:

— 'Επαρατήρησα ἐπὶ τῆς τραπέζης, τὸ μαχαίριδιον εἶχεν ἐξαφανισθῆ.

Κατόπιν μικρᾶς σιγῆς προσέθηκεν:

— Ἡ γυνὴ τοῦ Παύλου κατόπιν ὑπανδρεύθη ἐκ νέου, ἔλαθε ὡς σύζυγον τὸν τῆς ἐξοχῆς γείτονά των, τὸν νέον ἐκεῖνον, ὅστις τὴν παρμονὴν τοῦ ἀτυχοῦς συμβάντος συνέτριψε μεθ' ἡμῶν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Σπῆρ. Χριστό.

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

Φύσα καὶ μάνιζε, βοριά,

'Αχ! ἡ καρδιά μου εἶνε βαρειά.

φεύγω, πηγαίνω ἀλλοῦ νὰ κλάψω,

ἀλλοῦ τὸν πόνο μου νὰ θάψω.

Ν' ἀφήσω τοῦτο τὸ νησί,

ποῦ τὴν παιδοῦλα τῆ χρυσῆ

τὴν εἶδα μ' ἄλλον ταιριασμένη,

τὴν εἶδα μ' ἄλλο εὐτυχισμένη!

Κ' ἐνῶ χαρούμενη θὰ ζῆ

μὲ τὴν ἀγάπην τῆς μαζῆ,

ἐγὼ θὰ ζῶ χωρὶς ἐλπίδα

καὶ θὰ γυρῶ χωρὶς πατρίδα.

'Αδέρφια μου, παρακαλῶ,

ἂν ἀποθάνω 'ς τὸ γιαλῶ,

ρίξτε τὸ σῶμά μου 'ς τὸ κύμα,

'ς τὸ δροσερό, γαλάζιο μνημα.

Κι' ἂν ἡ μανούλα μου 'ρωτᾷ,

ὁ γιός τῆς ποῦ νὰ περπατᾷ,

λέτε πῶς πάω καὶ θὰ γυρῶ,

σιμὰ τῆς πάντοτε νὰ ζήσω.

Κι' ἂν ἐρωτᾷ κι' ἡ κόπελιά

γιὰ τὴν ἀγάπην τὴν παλαιά,

πέτε πῶς ζῶ σὲ ξένα μέρη

εὐτυχισμένος μ' ἄλλο ταῖρι.

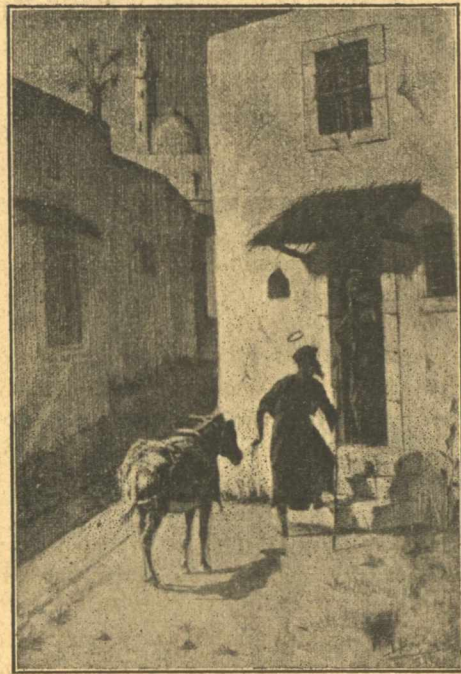
Φύσα, νὰ λῦσω τὰ σκοινιά,

φύσα, ν' ἀνοίξω τὰ πανά,

νὰ πάω τὸν πόνο μου νὰ σβύσω

καὶ πῶς πῶ νὰ μὴ γυρῶ!

Ἄρ. Προβελέγγιος

Η ΦΥΓΗ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ ΕΙΣ ΑΙΓΥΠΤΟΝ

(Ἔργον τοῦ ἐν Σύρῳ κωφαλάου ζωγράφου Ν. Βαρβέρη).

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀπέθανεν ὁ σατυρικότερος ἴσως τῶν Ἑλλήνων νεωτέρων ποιητῶν, ὁ Ἄνδρεας Λασκαράτος εἰς τὴν ἰδιαιτέρα αὐτοῦν πατρίδα τὸ Ἀργαστόλιον τῆς Κεφαλληνίας. Ὁ ποιητὴς εἶχεν εἰσελθῆ εἰς τὸ ἐνενηκοστὸν ἔτος, εἶχε δὲ πρὸ χρόνων πολλῶν ἀφήσει τὸν καυστικὸν του κάλαμον. Ἄν ὁ Λασκαράτος δὲν εἶναι γνωστὸς τόσον, ὅσον ἔπρεπε, καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα ὡς ἐθνικός μας σατυρικός ποιητὴς, νομίζομεν, ὅτι αὐτὸ προῆλθεν ἐξ αἰτίας τῆς γλώσσης που μετεχειρίσθη τῆς καθ' αὐτὸ Κεφαλλονίτικης, ἡ ὁποία εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἰδιωτισμῶν καὶ λέξεις ἀκαταλήπτους διὰ τοὺς ἄλλους Ἑλληνας. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ θανάτου τοῦ ποιητοῦ δημοσιεύομεν ἕνα ἀπὸ τὰ χαριτωμένα κ' εὐφύεστατα αὐτοῦ ποιήματα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

'Ερωτα, ἂν θεὸς νὰ τάχωμε καλά,

Στὸ σπῆτι μου νὰ μὴ ματαπατήσης.

Αἱ ποῦ στὸ λῶ κι' ἂ θέλῃς νὰ μὲ ἀφήσης

'Αναπαμένον', πάει πολὺ καλά.

'Εγὼ μ' ἔκαψε ἡ πρώτη κουμπαριά.

Κι' ἂν ἐσὺ τώρα δὲν ἀποφασίσῃς

Νὰ πᾶς στὸ Διάβολο καὶ νὰ μὴ γυρῆς,

Θάρτωμε καμμιά 'μέρα στὰ χοντρά.

Γιὰ δαῦτο νὰ μὲ λείπῃς κουμπαρόπουλο.

Μὴ σοῦ μαθήσω ἐκείνες τὴν φτεροῦγες,

Καὶ σὲ κάμω νὰ σκοῦζῃς 'σὰ γαλόπουλο,

Καὶ νὰ τρέχῃς κουτσόφτερο 'ς τὴν ῥοῦγες.

Κ' ἐκείνες τὴν σαῖταις ὁποῦ φέρεῖς

Σοῦ τὴν βάνω ὄλες μάτσο ἐκεῖ ποῦ ξέρεις.

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΤΥΠΟΣ (*)

Δὲν εἶναι πλέον κτῆμα ὀλίγων ἢ γνῶσις, ὅτι ἡ πρόοδος τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν ἀσφαλὲς καὶ κύριον ἔρεισμα ἔχει τὴν γνησίαν δικαιοσύνην. Ἐὰν ὁ κύριος σκοπὸς τῆς πολιτείας εἶναι ἡ διὰ τῆς πραγματώσεως τοῦ δικαίου ἐπίτευξις τῆς ἀληθοῦς εὐημερίας τοῦ ἀτόμου, ἢ ἀληθῆς δικαιοσύνης ἀποδεικνύεται ὁ ἀπαραίτητος ὅρος τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς προόδου τοῦ ἀνθρώπου, ἢ δ' ἐν δεδομένῳ τινὶ κράτει κατάστασις καὶ διαχειρίσις τοῦ θετοῦ δικαίου δίδει τὸ ἀσφαλὲς μέτρον τῆς προόδου καὶ τῆς πρὸς ταύτην τάσεως τοῦ κράτους τούτου.

Τῶντι τὰ ζωτικώτερα καὶ μέγιστα στοιχεῖα ὑπάρξεως τοῦ κοινωνικοῦ ἀνθρώπου, τὰ ἀμεσώτερον συνεχόμενα πρὸς τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ ὡς ὄντος λογικοῦ καὶ τὰ δραστικώτερον παρορμῶντα αὐτὸν πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν ἐν αὐτῷ ψυχικῶν δυνάμεων: ἡ τιμὴ, ἡ οἰκογένεια, τὸ ἀπαραβίαστον τῆς συνειδήσεως, ἡ ἐλευθερία, ἡ ἰδιοκτησία, πάντες οἱ ἀπαραίτητοι καὶ ἱερώτατοι οὗτοι ὄροι, δι' ὧν βαίνων ὁ ἀνθρώπος ἐπετέλεσε καὶ ἐπιτελεῖ τὸν τεράστιον αὐτοῦ πολιτισμὸν, δὲν αἰωροῦνται βεβαίως ἐν τῷ κενῷ ὡς αὐτάρκη καὶ αὐθύπαρκα στοιχεῖα, ἀλλ' ἐρείδονται ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης, ἥτις εἶναι οὕτως εἰπεῖν ὀλοκλήρου τοῦ κοινωνικοῦ θόλου ἢ κλειῖς.

'Ἀρκεῖ μόνη ἡ γνῶσις τῆς ἀληθείας ταύτης, ὅπως ἐννοηθῆ μεθ' ὁπόσης μερίμνης ἕκαστος πολίτης πρέπει ν' ἀτενίσῃ πάντοτε πρὸς τὴν ἱεράν ταύτην κρηπίδα, ἐφ' ἧς συγκεντροῦνται καὶ στηρίζονται τόσαι ὑπάρξεις, τόσοι μόχθοι καὶ πόθοι τοσοῦτων ἀτόμων. Ὅταν φθαρῆ ἡ κλειῖς τοῦ θόλου, τοῦ ὑποβαστάζοντος πᾶν ὅ,τι ὁ ἀνθρώπος ἔχει ἱερὸν καὶ προσφιλέ, τὰ πάντα θέλουσι καταρρεύσει, τὸ δὲ πρῶτον ἀρμονικὸν καὶ σύμμετρον κοινωνικὸν καὶ πολιτικὸν ἴδρυμα θὰ καταπέσῃ εἰς ἄμορφον σωρὸν ἐρειπίων, διότι ἐξέλιπεν ἡ βᾶσις ἢ συνεχύουσα καὶ ὑποβαστάζουσα αὐτό.

Διὰ τοῦτο ἡ πρὸς τὴν δικαιοσύνην προσοχὴ ἐκάστου πολίτου πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ ἦναι ἰσοδύναμος πρὸς τὴν μερίμναν, ἣν αἰσθάνεται καὶ καταβάλλει οὗτος ὑπὲρ τῆς συντηρήσεως τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἠθικῶν καὶ ὑλικῶν ἀγαθῶν.

'Εκεῖ ἐνθα ἡ θετὴ δικαιοσύνη, συνάδουσα ὅσον ἐνεστὶν αὐτῇ πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς ἠθικῆς καὶ τοῦ αἰωνίου δικαίου καὶ πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ὀρθοῦ πολιτισμοῦ, τυγχάνει ἀφ' ἑτέρου

(*) Ἀπόσπασμα ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς εἰς μελέτην περὶ τοῦ νομικοῦ τύπου.

ταχείας, ἀμερολήπτου καὶ ἀκριβοῦς ἀπονομῆς, ἐκεῖ ὁ σκοπὸς αὐτῆς πληροῦται. Ἐκεῖ ἡ πολιτικὴ ὁμὰς ἐκπληροῖ τὸν ἀληθῆ αὐτῆς προορισμὸν. Ἐκεῖ τὸ ἄτομον ἀπολαῦον ἀληθοῦς ἐλευθερίας εὐημερεῖ. Κατὰ λογικὴν δὲ πάλιν συνέπειαν ἐκεῖ μόνον ἡ δικαιοσύνη λειτουργεῖ συμφῶνως τῷ προορισμῷ αὐτῆς, ἐνθα τὸ κοινωνικὸν σῶμα διατελεῖ ἀρτιμελὲς καὶ ἀκμάζον οὕτως, ὥστε ἡ ἐλαχίστη ἐν τῇ λειτουργίᾳ αὐτοῦ διατάραξις δὲν εὐρίσκει ἀνάληπτον τὸν ὄργανισμὸν αὐτοῦ, ἀλλὰ συγκλονεῖ αὐτὸν ἐν πόνῳ καὶ ἐξεγείρει ἀνίσυχον πρὸς ταχεῖαν ἀποκατάστασιν τῆς διατάραχθείσης κανονικῆς λειτουργίας, ὡς συμβαίνει εἰς πᾶν σῶμα ὄργανικὸν καὶ ὑγιές. Ἄλλως, ἐὰν ἡ διατάραξις αὐτῆ δὲν συγκινήσῃ τὸ ὅλον σῶμα, ἐξ ἄπαντος δὲν σφύζει ἐν αὐτῷ ἀκμαία ζωὴ, ἡ παράλυσις βαίνει ὀσμημέραι ἀξάνουσα καὶ τέλος ἡ ἄλλοτε ἐλευθέρα πολιτεία διαφθείρεται, καταπίπτει καὶ ὑποδουλοῦται, συμπαρασύρουσα μεθ' ἑαυτῆς καὶ τὴν εὐημερίαν τοῦ ἀτόμου. Οὕτω δὲ τὸ ἄτομον ἀποτίει ἐξ ἰδίων τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀπρονοσίας τὴν ποινήν.

Ἐὰν τὴν ἀρχὴν ταύτην φέροντες ὡς στάθμην ἀκριβῆ καὶ δεδοκιμασμένην ζητήσωμεν νὰ σταθμίσωμεν τὴν κοινωνικὴν ἡμῶν πρόοδον διὰ τῆς ἐρεῦνης τῆς καταστάσεως τῆς παρ' ἡμῖν δικαιοσύνης καὶ τῆς αἰσθητικότητος, ἦν ἡ ἡμετέρα κοινωνία παρουσιάζει ὁσάκις ἡ δικαστικὴ λειτουργία παρακρούει καὶ προσκόπτει ἐν τῇ πορείᾳ αὐτῆς, δὲν θέλομεν ἀποκομίσαι παρήγορον ἐντύπωσιν.

Δυστυχῶς καὶ αὐτὴ ἡ πεφωτισμένη τῆς κοινωνίας μερὶς περὶ ἐλαχίστου ποιεῖται τὴν ἐρευναν τῆς καταστάσεως τῆς ἑλληνικῆς δικαιοσύνης. Ἡ δημοσία γνώμη, τὰ πάντα καταλείπουσα εἰς τὴν μερίμναν τῆς κεντρικῆς κυβερνήσεως, ἀρκεῖται μόνον εἰς μεμψιμοιρίας ἀποδοκιμάζουσα ὁμοιοτύπως πάντοτε τὴν κυβερνητικὴν νοθερότητα ἢ ἀμβλυωπίαν, ὁσάκις πολιτικὴ τις ἀποτυχία ἐπιφαίνεται παρέχουσα ἀφορμὴν. Αἱ μεμψιμοιρίαι δὲ αὐταὶ τοῦ τύπου, καταντήσασαι ἀπὸ πολλοῦ τετριμμένα καὶ συνήθεις, οὐδεμίαν σχεδὸν ἐμποιοῦσι πλέον ἐντύπωσιν. Ἡ κεντρικὴ ἐξουσία μόλις σαλεύεται ὑπὸ τὸν μορφινισμὸν τῆς πολιτικῆς συναλλαγῆς. Ἡ πειθαρχικὴ ἐξουσία, ἦν ἐμβριθὴς καὶ λίαν αἰσιόδοξος νομοθέτης διεμόρφωσεν εἰς ὄργανισμὸν πολυσύνθετον καὶ ἀρτιον, διαμένει ἀκίνητος καὶ ἀψυχος ὡς πελώριον μηχανημα, τοῦ ὁποίου ἀγνοεῖται ἡ χρῆσις. Ὑπουργοὶ τῆς Δικαιοσύνης, διακαιόμενοι εἰλικρινῶς ὑπὸ τοῦ πόθου τῆς ἀναμορφώσεως, εἰσέρχονται εἰς τὸ ἀνάκτορον αὐτῆς ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον ὅπως ἐξέλωσι μετ' ὀλίγον ἀπρακτοὶ, ἀνίσχυροι καὶ ἀπογοητευμένοι, ὡς ἀπὸ ἀντροῦ μυ-

θικού, ένθα Σφήγξ όλεθρία και μυστηριώδης παραλύει και άπονεκροί πάν φιλόπατρι σθένος.

Πρός τί να περιγράψη τις τας λεπτομερείας τής οικτρίας του όλου κράτους εικόνας; Μήπως διά να προστεθή μία έτι μεμψίμοιρος κραυγή εις τας καθ' έκαστην πολλές έκβαλλομένας υπό των έφημερίδων τοιαύτας; Έάν ήθελέ τις να παραστήση την κατάστασιν, ήρκει να εικονίση νεαρὸν μὲν άλλ' έλκῶδες και παράλυτον σώμα, άρκούμενον μόνον να στενάξη ότι αι χείρες του δὲν κινούνται όπως άποσπάσωσιν από των έλκῶν αυτού τους ροφῶντας τὸ αἷμά του σκόληκας,

Δὲν πιστεύω να πλανῶμαι νοῶν τὸν τύπον ὡς πρακτικὸν πανεπιστήμιον τοῦ λαοῦ διδάσκον και έπιτηροῦν, ποδηγετοῦν και διαφωτίζον τὴν πολιτείαν και τὸ έθνος από πάσης άπόψεως πολιτικῆς και διοικητικῆς. Κέντρον έπιστήμης και τέχνης ἐν πνεύματι πρακτικῷ, άποτελούμενον ἐκ των άρίστων ἐν τοῖς τοιοῦτοις ειδικότητων, δὲν πρέπει να περιορίξη τὴν φωνὴν αὐτοῦ εις έλεγχον μόνον και μεμψιμοιρίαν, άλλ' όφείλει και να προτείνη τὰ πρακτέα ἐν έπιγνώσει τοῦ έκαστοτε θέματος. Καὶ οὐ μόνον να υποδεικνύη άλλὰ και να προκαλῆ και πρωτοστατῆ εις έπιδίωξιν τῆς πραγματοποιήσεως αὐτῶν.

Άνεξάρτητος από πάσης προσωπικῶς κομματικῆς έπιδράσεως, είναι μάλλον άνύποπτος και διά τοῦτο μάλλον αξιόπιστος ὁ τύπος παρὰ τῷ λαῷ ἢ ὅσον ὁ βουλευτῆς ὁ άγορεύων ἐν τῷ βουλευτηρίῳ, λαλῶν καθ' έκαστην έλευθέρως εις έπίκοον τοῦ ὅλου έθνους, άποβαίνει ἢ πρωτίστη δύναμις ἐν τῇ διαμορφώσει τῆς γνώμης και τῆς θελήσεως αὐτοῦ. Άπορρέων δ' ἐκ των σπλάγγων τοῦ λαοῦ και γινώσκων τὰς άνάγκας και άδυναμίας του, ὀυθμίζει ταύτας διά τοῦ φωτός τῆς έπιστήμης του, ἥτις είναι ὁ νοῦς του, και διά τοῦ πυρός τῆς φιλοπατρίας του, ἥτις πρέπει να ἦναι τὸ μόνον αἶσθημά του.

Έάν ἡ πολιτικὴ νόσος έπιδέχεται ιατήριον φάρμακον, ὁ τύπος όφείλει να γινώσκη και να υποδεικνύη τοῦτο ἐπὶ ποιητῆ τοῦ να μὴ ἦναι τύπος άξιος τοῦ προορισμοῦ του. Τοιοῦτος τύπος άδύνατον να μὴ εὔρη γόνιμον ἠχώ ἐν τῇ συνειδήσει και τῇ βουλήσει έθνους έχοντος ἐν εαυτῷ στοιχεῖα φιλοτιμίας, ζωῆς και προόδου.

I. Γ. Φραγκιάς

ΠΟΙΗΤΗΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Ό Νιόνιος Φιοράτος ἦτο ποιητής, έγινε ποιητής. Και τάνοιθε μόνος του, πῶς ἦτο ποιητής, έτσι από τὴν φύσιν να ποῦμε και από τὴν πατρίδα του ακόμα γι' αὐτό φτιασμένος. Ποιηταὶ γνωστοί. πού τους είχε γνωρίσει σ'

ένα απόμερο καφεενάκι, στὴ γειτονιά του τὰ Πιθαράδικα, τοῦ τὸ έβεβαίωσαν και με δρκους. Ἡ « Έστία » καθὼς και ὁ « Φανὸς τῆς Σύρου » είχαν δημοσιεύσει έργα του, άλλὰ με χῶρις τῶνομά του. Ὁ Νουμάς, ένας μεγάλος κριτικός, με ένα ἄρθρο του ἠθέλησε τότε να τὸν κάμη γνωστόν, ὅπως και ὁ κ. Χρηστομάνος ζητάει σήμερα να εκκολλάψη τῆς μεγαλοφῶνης στὴν Έλλάδα με τὴ Νέα Σκηρῆ, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ιδίου.

Και διά τὴν ἀκριβείαν, τὸ ἄρθρον του κ. Νουμά δὲν έγράφη απλῶς και ὡς έτυχε, από εὐκλείρειαν ἢ ἐμβρίθειαν δημοσιογραφικῆν, τὴν ἀρετὴν αὐτὴν ἀμφισβάλλω ἂν έχουν ὅλοι οἱ δημοσιογράφοι μας, ὡς πρὸς τὰ φιλολογικὰ, διά να μὴν παρεξηγηθῶ. Ὁ τύπος μας εἴμπορει να δικαιολογητῆ μὴν ἀναγνωρίζων ὅτι έχει καθήκον να υποστηρίξη τὴν φτωχὴν μας φιλολογίαν. Ὁ τόπος βλέπετε έχει ἀνάγκην από πρακτικώτερα διδάγματα και στοιχειώδη μάλιστα. ὅπως είναι ἡ γεωγραφία και διαβάζετε εξαφῶν στὴν έφημερίδα σας. Εἰς τὴν νῆσον Σμύρνην συνέθετο τοῦτο. Εἰς τὸ Τουμβουκοῦ τῆς Μαδαγασκάρης ἠνδραγάθησεν ὁ κ. Μουρούζης κλπ.

Ό Νιόνιος Φιοράτος είχε τὴν εὐτυχίαν να γνωρίση τὸν κριτικὸν μας ένα έσπέρας πού είχε παραδάκια ἐπάνω του και είχε τὴν τιμὴν να πιῆ μαζῆ του κάμποσεσ μπίρες, ὡς ἀμοιβὴ λοιπὸν τῆς γενναιοδωρίας τοῦ Νιόνιου ἔλαμψε τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ ἄρθρον τοῦ Νουμά. Περιέρχον είναι ὁμως πῶς τῶνομά του δὲν εὑρίσκειται εις τὰς ἀνθολογίας τοῦ Κοκκινάκη και τοῦ Ταγκοπούλου. Έξιχνιάσαμε κ' ἐμάθαμεν, πῶς κατὰ δυστυχίαν ἐκείνην τὴν ἐποχὴν πού ἔβγαζαν οἱ ἀνθολογίες ὁ Νιόνιος Φιοράτος ἦταν ἄρρωστος βαρεῖα και γι' αὐτὸ δὲν μπόρεσε να στείλῃ κ' αὐτὸς ποιήματα. Καὶ ἦταν ακόμα ὁ Νιόνιος δεκαεχθὸ χρόνων παιδί: φαντασθῆτε πῶς σὲ δέκα χρόνια μέσα θὰ εἴχαμε μιὰ μεγαλοφῶν, μὰ χωρὶς να βγῆ από τ' αὐγὸ τῆς, ἐκτὸς ἂν ἐφρόντιζε να τὴν βγάλῃ καμμία κλῶσα σὰν τὸν κ. Χρηστομάνον.

Τί τὰ θέλετε; Ὁ Νιόνιος Φιοράτος ἦταν ῥάτσα ποιητικῆ. Ποιητῆς ἦταν κ' ὁ πατέρας του και ὁ πάππος του και ὁ προσπάππος του. Ἦταν βλέπετε τὸ ποιητικὸν πατρογονικὸ του και τὸ είχε σὰν κληρονομία.

Ῥάτσες τέτοιες ποιητικῆς θὰ βρῆτε ἄπειρες σ' ὄλην τὴν Έπτανήσον, ὅπου γράφουν και φτιάχνουν στίχους ἀρσενικοὶ και θηλυκοί. Ένας κριτικὸς πού λέγει, πῶς ὅπου υπάρχουν πολλοὶ στιχογράφοι, ἐκεῖ, λείπουν οἱ ἀληθινοὶ ποιηταὶ, αὐτὸς μπορεῖ να μὴ ἦλε στὴν Έλλάδα και δὲν ξέρει τί τοῦ γίνεται. Ἄν ἐρχότανε στὴν Έλλάδα μποροῦσε ν' ἀλλάξη γνώμη, γιατί θὰ τὸν ἐφώτιζαν και οἱ διάφοροι Νουμάδες κριτικοὶ μας κ' ἀπ' αὐτὸν ακόμα τὸν κ. Ροῖδην πού δὲν χωνεύει και πολὺ τους ποιητὰς, ἢ ἄκουε, πῶς ὁ ποιητῆς μοιάζει με τὸν ξενοδόχο κ' ὅταν παραπονητῆ πῶς δὲν ἀρέσουν τὰ ποιήματά του, είναι τὸ ἴδιο με τὸν ξενοδόχο πού δὲν έχει πελατῖα και δὲν τρώγονται τὰ φαγητά του. Ἐνῶ ὁ κ. Ροῖδης ξέρει πολὺ καλά, πῶς ὁ Ρωμιὸς δὲν είναι Λούκουλος, γουλόχος και ἐξετάζει περισσότερον τί τὸν συμφέρει: να φάγη και ὄχι τί τοῦ ἀρέσει, μάλιστα ὅσο γιὰ τὸ τί τοῦ ἀρέσει και ποιά μαγειρικῆ προτιμᾶ, σὰν πολὺ δύσκολα μπορεῖ ν' ἀπαντήση κανεὶς. Ἡμεῖς πιστεύομεν πῶς οἱ περισσότεροι Ρωμιὸι προτιμοῦν τὸ ὅτελ γτὲ μπακαλῖκ από πολλὰ άλλα κάλλιστα ξενοδοχεῖα. Ὁ κ. Ροῖδης ξέρει ακόμα καλά τὴ Ρωμαϊκὴ παροιμία «ξεῖδι χάρισμα γλυκὸ σὰ μέλι». Και ἀφοῦ τὰ ποιήματα ὅλα ἐδῶ στὴν Έλλάδα είναι χάρισμα είναι γλυκὰ σὰ μέλι κ' ἄς είναι και ξεῖδια ακόμα. Φαίνεται πῶς μ' αὐτὰ πού ἔλεγεν ὁ κ. Ροῖδης ἐλογάριαζε

χωρὶς τὸν ξενοδόχο, άλλὰ μονάχη με τὸν ποιητῆ.

Ό ξένος κριτικὸς θὰ ἔβλεπεν ακόμα τὸν κ. Ροῖδην να παραδέχεται με ἐνθουσιασμόν μιὰ παρατήρησιν κάποιου άλλου μεγάλου κριτικῶ, πού λέει, πῶς ὁ ποιητῆς γιὰ να προκόβῃ έχει ἀνάγκην από χειροκροτήματα, ὅπως και τὸ μουλάρι διά να βαδίξη καλά στὸν δρόμον του έχει ἀνάγκην από τὸ κουδοῦνι. Και θὰ ἔβλεπεν ὁ ξένος κριτικὸς πῶς τὰ χειροκροτήματα και τὰ ζητῶνα είναι χάρισμα στὸν καθένα ἐδῶ στὴν Έλλάδα, ὅπου βγάζουν και λόγους δεκαρικούς ακόμα. Και θὰ ἔβλεπε πῶς κάθε ποιητῆς ἢ ρήτορας πού εἶχε ἀνάγκην από χειροκροτήματα ἔπρεπε να ἔλθῃ ἐδῶ, γιὰ να γίνῃ μεγάλος μιὰν ὥραν ἀρχήτερα.

Εἶχε λοιπὸν ὁ Νιόνιος, ἐξω από τὰ δικά του έργα, δύο ὀλόκληρα μπαούλα γεμάτα από έργα κάθε λογῆς. Τὸν θησαυρὸν αὐτὸν σημειόνομε γιὰ τους κριτικούς μας σὰν τὸν κ. Νουμά και γιὰ τους ἐκδότας και ἀγοραστὰς ἀρχαίων χειρογράφων, σὰν τὸν κ. Βλαχογιάννη.

Ἡ γνωριμία και ἡ φιλία με μερικὸς ποιητὰς ἔκαμαν τὸν Νιόνιο Φιοράτο ν' ἀφήσῃ τὸ σχολεῖο του και τὰ μαθήματά του και να πάρῃ τὴν ἀπόφασιν να γίνῃ και αὐτὸς μάρτυρας τῆς τέχνης. Κ' ἔγινε μάρτυρας και αὐτὸς, καθὼς και οἱ γνώριμοὶ του ποιηταὶ, πού ἦσαν μάρτυρες από καιρὸ. Ἄρχισε να περιφρονῆ ὅλον τὸν κόσμον. Ένα τετραστίχο ἐπιτυχημένο ἔθεωροῦσε τὸ μεγαλειότερο κέρδος τῆς ἡμέρας. Ἄρχισε να λατρεύῃ τῶνομά του και να μιλάῃ πάντα γι' αὐτὸ, καθὼς και ὁ φίλος του κ' ἄρχισε να τρέχη από πάνω του και τὸ κουρέλι και να τὸν ἀνησυχῶν τὰ ἑλληνικὰ ζωῶφια. Μ' ὅλα ταῦτα ὁ Νιόνιος μαζῆ με τὴν παρέα των τριῶν άλλων ποιητῶν από τὸ μικρὸ καφεενάκι, ψηλά, στὰ Πιθαράδικα, με γραψίματα κ' ἀπαγγελίες ἐφοβέριζαν ὀλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα, σὰ μεθυσμένοι πού χτυπώντας ἐπάνω σὲ τοίχους ἢ δένδρα και σπάζοντας τὰ κεφάλια τους θαρροῦν πῶς πολεμοῦν με ὀλόκληρα στρατεύματα.

Όταν ὁ Νιόνιος Φιοράτος κατὰ δυστυχίαν του ἔμεινε ὀρφανὸς κ' ἔχασε τὸν πατέρα του τὸν προφειρότο στὰ Ἰταλικὰ πού και τὸν ἐσυντηροῦσε, τότε ἄρχισε ν' ἀπογοητεύεται από τὴν ποίησιν και ν' ἀπελπίζεται από τὴν ζωὴν. Εἶχε δοκιμάσει να κερδίσῃ τὸ ψωμί του από τὰ έργα του τὰ ποιητικὰ. Ἐσκέφθη τους ἐκδότας, τὰς έφημερίδας και τὰ περιοδικὰ. Ἐτρεξε παντοῦ. Ἐκδότης δὲν υπάρχουν στὴν Έλλάδα ποιημάτων και έργων φιλολογικῶν.

— Στὸ πρωτογονιάτικο φύλλο δημοσιεύομεν ποιήματα. Τοῦ εἶπεν ὁ διεθυντῆς μιὰς έφημερίδος.

Ένας άλλος τοῦ εἶπεν, ὅτι διά τὰ ποιήματα πού δημοσιεύονται στὴν έφημερίδα του πληρώνεται ὅπως και από τῆς ἐμπορικῆς ρεκλάμες και ἔστειλε τὸν δυστυχῆ Νιόνιο να συμφωνήσῃ εις τὸ λογιστήριον.

Ένας άλλος τοῦ ἐζήτησε να τοῦ ἐξηγήσῃ τί θὰ πῆ σοννέτο, γιατί πρώτη φορὰ ἄκουγε τὴν λέξιν.

Ένας ἐκδότης ἡμερολογίου ἐδέχθη τὸν Νιόνιο με πολλὴν εὐγένειαν και ἐδέχθη να δημοσιεύσῃ τὰ ποιήματά του και τὴν εἰκόνα του μάλιστα πληρωνόμενος με 250 δραχμάς, χωρὶς ὅμως τὴν εἰκόνα θὰ τοῦ ἐδημοσίευσεν τὰ ποιήματα, άλλὰ θὰ ὑποχρεοῦτο ὁ Νιόνιος να τοῦ κάμη δέκα συνδρομητὰς.

Όσο γιὰ τὰ περιοδικὰ, ἔμαθε πῶς μόνον ένα, δύο, ἔβγαζαν τακτικὰ κ' ἐκείνα τὸ περισσότερον ἐδημοσίευσαν έργα των συνδρομητῶν των.

Κ' έτσι ὁ Νιόνιος ἀπελπίσθη ὀλωσδιόλου από τὴν πνευματικὴν του ἐργασία. Ἐβλαστήμησε τότε τὴν τέχνη

και τὴν παρέα των ποιητῶν, πού δὲν μποροῦσε να τοῦ γίνῃ χρήσιμη σὲ τίποτε τοῦ κάκου ἔδερνε τὸ νοῦ του πῶς μποροῦσε να βγάλῃ τὸ ψωμί του. Ἐπῆγε και εἰργάσθη σὲ μιὰν έφημερίδα γιὰ λίγες ἡμέρες, μὰ τοῦ εἶπαν, πῶς θὰ πληρωθῆ στὸ τέλος τοῦ μηνὸς κ' ἔφυγε, διότι μποροῦσε να πεθάνῃ από τὴν πείνα. Μιὰ μέρα μελαγχολικός, ἐλεινὸς καθὼς ἦταν, ἀκολούθησε τὴν κηδεῖαν ἐνὸς νεκροῦ κ' ἐκεῖ στὸ νεκροταφεῖον ἤπιεν ένα ποτῆρ κρασί κ' ἔφαγε δύο παξιμάδια, από τὸ μοίρασμα πού κάμνουν γιὰ τὸ νεκρὸ.

Ἦτο νηστικός δύο σχεδὸν ἡμέρες. Τὰ παξιμάδια και τὸ κρασί τὸν ἐγλύτωναν χωρὶς ἄλλο από τὴν αὐτοκτονίαν. Και ὁ ἀπηλπισμένος από τους ἀνθρώπους και από τὴν ζωὴν ἄρχισε να ἐλπίζῃ από τους νεκροὺς και από τὸ κοιμητήρι. Ὁ Νιόνιος Φιοράτος ἐξοῦσε εις τὸ μέλλον με τὰ παξιμάδια και τὸ κρασί των πεθαμένων. Τί κρίμα να μὴ τὸ σκεφθῆ πρωτῆτερα! θὰ μποροῦσε να ζῆ με τὰ παξιμάδια τοῦ νεκροταφεῖου, και δὲν θὰ πωλοῦσε τὰ δύο πολυτιμα μπαούλα τὰ γεμάτα από σπουδαῖα ἔρ α στὸ μπακάλῃ γιὰ λίγες δεκάρες.

Τώρα πᾶει πλειά. Εἰς τὸ ρητὸν ὅμως αὐτὸν μέγα ἠθικὸν ἀπόλλυται» ἐπίστευεν πολὺ ὁ Νιόνιος και ἡ κληρονομία του ἐκείνη ἀνείχε μέσα τῆς τὸ ἠθικόν, θα γλύττανε χωρὶς ἄλλο και από αὐτὰ τὰ χέρια τοῦ μπακάλῃ από κανέναν Βλαχογιάννη ἢ άλλον ἐξερευνητῆ τῆς Ἱστορίας και των ἀρχαίων χειρογράφων.

— Γιὰ κύτταξε καταμεσήμερα τὴ νύχτα!

— Καλὰ λές, τὴ νύχτα, να γιὰ δὲς και τὸ μισοφέγγαρο φαίνεται πίσω του.

Ἦταν δύο λιμοκοντόροι πού εἶπαν αὐτὰ τὰ λόγια, σὰν ἐπενοῦσεν ἐμπρὸς τους ὁ Νιόνιος σέρνοντας τὰ βήματά του.

— Βρὲ με τὴ βελάδα!

— Βρὲ με τὸ κλάκ! Να βρέ!

Ἦταν τὰ παληόπαιδα πού φωνάζαν συχνὰ από πίσω από τὸ Νιόνιο.

Ό δύστυχος Νιόνιος είχε φορέσει τελευταῖα τοῦ μακαρίτη τοῦ πατέρα του μιὰ ξεθαμμένη ραντεκότα και ένα καπέλο μιραμπῶ, παμπάλαιο, τοῦ πατέρα του κ' ἐκείνο.

Και ὅμως μὴ λησμονοῦμεν πῶς ὁ Νιόνιος ἦτο ποιητῆς, φιλόσοφος. Ἐκείνο πού τοῦ σπάρταξε τὴν καρδιά ἦταν ὁ θάνατος μιὰς κόρης στὴ γειτονιά του, πού ὁ Νιόνιος τὴν ἐλάτρευε χωρὶς ἐκείνη να τὸ ξέρῃ. Ἄδιάφορον. Ἄν ἀγαποῦσε τὸν κόσμον, τὴ γειτονιά του, τὴ ζωὴ, ἦταν γιὰ τὴν κόρη ἐκείνη, τώρα πού ἐπέθανε ἄς μὴν ἔβλεπε κανέναν.

Ἡ κόρη ἀπέθανε από φθῖσιν και ὁ Νιόνιος έγγραψε τὸ τελευταῖο πρὸς αὐτὴν ποίημα πού ἀρχίζει έτσι.

Παπαροῦνες κόκκινες
Στὰ στῆθη τῆς φυτρώσαν,
Παπαροῦνες κόκκινες
Στὰ χεῖλη τῆς ἀνθίσαν,
Μὰ οἱ Χάρες τῆς προδῶσαν
Και τῆς ἐξεφυλλίσαν
Χέρια ἀθώρητα μ' ὀργῆ,
Και μαζῆ μ' αὐτὲς θερίσαν
Και τῆς κόρης τὴν ψυχῆ.

Φανερὰ ὁ ποιητῆς μ' αὐτοὺς τους στίχους ζωγραφίζει τῆς αἰμοπτυσιῆς τῆς κόρης.

Βλέπετε πῶς ὁ Φιοράτος ἦταν και νεωτεριστῆς. Δὲν ξέρω ἂν ἔκαμε καμμία φορὰ κ' ἐπὶ σχολῆ των μαλλιαρῶν. Εἶναι θαῦμα πῶς ἐσώθη τὸ μικρὸ αὐτὸ κομματάκι από ὅλα τὰ ποιήματα τοῦ Νιόνιου Φιοράτου, και τὸ

ὅποιον κάποιος φίλος μου τό ἀντέγραψεν.

Τόσο ἐλυπήθη ὁ Φιοράτος γιά τό θάνατο τῆς ἀγαπημένης του ποῦ ἀπεφάσισε νά θάψῃ μαζί μ' ἐκείνη καί ὅλην τήν δόξαν του, ὅ,τι εἶχε γράψῃ ἄμορρο καί τὰ περισσότερά του ποιήματα τὰ εἶχεν ἐμπνευσθῆ ἀπό ἐκείνην. Σά γείτονας ποῦ ἦταν ὁ Νιόνιος τῆς πεθαμένης φτωχοκόρης ἐπῆγε γιά πρώτη φορά στό σπίτι της. Ἦταν πρῶτ' ἀπ' αὐτούς καί τό σπίτι τό χαροκαμένο ἦταν ἀκόμα ἄδειο καί στή μέση τῆς κάμαρης σαβανωμένη στήν κάσα της ἡ κόρη. Ὁ Νιόνιος τήν ἐφίλησε στό μέτωπο. Ἦταν τό πρῶτο καί στερνό φιλή τῆς ἀγάπης. Παραμόνευεν ὕστερα ὁ Νιόνιος τῆ γρηά μάνα της, ποῦ στεκόταν ἀπό πάνω στό κεφάλι τῆς νεκρῆς κ' ὅταν ἐπέστηκε πῶς δέν θά τόν ἐβλεπεν, ἔβγαγεν ἀπό τήν τσέπη του ἕναν κύλινδρο χάρτινο καί γρήγορα, γρήγορα, τόν ἐσπρωξεν ἀπό κάτω ἀπό τὰ πόδια τῆς νεκρῆς, βαθεῖα ἀπό κάτω ἀπό τό νεκρικό της φόρεμα. Ὁ Νιόνιος ἐκρυβεν ἐκεῖ τὰ ἔργα του.

Καί ὕστερα ἔφυγεν ὁ Νιόνιος κλαίοντας κ' ἀκούστικε νά λήν σάν τρελλός βγαίνοντας ἔξω ἀπό τό σπίτι τῆς νεκρῆς.

— Ἀξίζει περισσότερο τὰ ποιήματά μου νά θαφτοῦν μαζί μ' ἐμὲ παρθένα παρὰ νά τὰ διαβάσουν οἱ παληορωμηοί.

Ἀπό τήν ἡμέρα ἐκείνη δέν ξανάδαν στή γειτονιά τό Νιόνιο. Ὅλοι ὁμως στή γειτονιά ἔμαθαν σέ λίγο, πῶς ὁ Νιόνιος Φιοράτος εἶχε γίνῃ νεκροθάφτης στό Β' νεκροταφεῖον τῶν Ἀθηνῶν.

Πολλοί του γῶριμοι μιλήσανε μαζί του κ' ἔμαθαν πῶς ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος ἀπό τῆ νέα του θέσι. Ὅσοι τόν γνῶριζαν πῶς μιά φορά ἔκαμε καί τόν ποιητῆ τόν παρακαλοῦσαν κ' ἔγραφε ἀπάνω στούς μαύρους σταυρούς τῶν πεθαμένων κανένα δίστιχο.

Κ' ἔτσι ὁ Νιόνιος Φιοράτος δέν ἀρνήθηκεν ὀλωσδιόλου καί τήν τέχνη γιά τήν ὁποίαν ἐμαρτύρησε, μὰ ἤθελε νά τόν λένε νεκροθάφτη παρὰ ποιητῆ.

Χρῆστος Βαρλέντης

ΤΡΟΦΟΣ

Ἐντὸς τῆς γλυκείας χλιαρότητας τῶν κεντημένων αὐτοῦ σπαργάνων, τῶν ποτισμένων μὲ ἀρώματα, τό ροδαλὸν βρέφος κοιμᾶται.

Τὸ στόμα του, ἡμιάνοικτον ἀπλήστως ἀφίνει νά διαφύγῃ ὁ εὐτραφῆς μαστός, τὸν ὅποιον αἱ ἀβραὶ αὐτοῦ χεῖρες ἔθλιβον καί ἐβασάνιζον πρὸ ὀλίγου, λευκαὶ σταγόνες διαστᾶζουσιν ὡς μαργαρίται τὰ γέλη του, αἱ χαμηλωμένα ξανθαὶ αὐτοῦ βλεφαρίδες ἐπιρρίπτουσιν ἐλαφρὰν σκιὰν ἐπὶ τῶν παρειῶν του

Κοιμᾶται

Διὰ τῆς χειρὸς ἢ τροφῆς παραμερίζει σιγὰ τὰ μεταξωτὰ καί τὰς βατίστας τοῦ λίκνου. Ἀποθέτει τὸ παιδίον εἰς τὴν πολυτελεῆ αὐτοῦ φωλεὰν καί εὐτυχῆς εἰς ἄκρον ὅτι εἶναι μόνη μετ' αὐτοῦ, ὅτι αἰσθάνεται αὐτὸ ἰδικόν της πρὸς στιγμὴν, τὸ ἀποθαυμάζει χορτασμένον τόσον ἤσυχον, τόσον ὠραῖον ἐντὸς τῶν στολισμῶν του.

Τὸ φιλεῖ εἰς τὸ μέτωπον.

Ἄλλ' ἰδοὺ ὅτι μελαγχολικὴ σκιὰ ἐξαπλοῦται ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς νεαρῆς γυναικός.

Δάκρυα ταλαντεύονται εἰς τὰ ἄκρα τῶν βλεφάρων της.

Ἀγωνία συσφίγγει τὴν καρδίαν της.

— «ὦ! πτωχο μου παιδάκι!» ἐψιθύρισεν.

Σκληρὰ ζηλοτυπία ἔδηξεν ἀφῆνης τὴν καρδίαν της.

Τὸ πτωχὸν της παιδί, τὸν Πέτρον της, ποῖος λοιπὸν τὸ ἐναγκαλιέζεται, τὸ λικνίζει, ἐκεῖ κάτω μακρὰν;

Ὁ πατὴρ του;

«ὦ! ὄχι, βεβαίωτα! Ἀρκεῖ ἡ ἀγελάς νὰ βελάζῃ καί ὁ μὸσχος νὰ ἴναι ἀκμαῖος, ἀρκεῖ ἡ γυνὴ νὰ κερδίζῃ, καί ὀλίγον τὸν ἐνδιαφέρει τὸ νήπιον!

Ἄν ἴναι καλά, ἂν ἴναι κακά, ἂν ἀποθάνῃ ἢ ἂν ζήσῃ, τὰ πράγματα θὰ πηγαίνουν τὸν δρόμον των.

Ἄμὰ ἡ «τροφή» τελειώσῃ ὁ πατὴρ θὰ ἐτοιμάσῃ ἄλλο ὅπως ἀποστείλῃ τὴν μητέρα εἰς Παρισίους. Νὰ κερδίσῃ! Νὰ κερδίσῃ πολλά! Νὰ μεγαλώσῃ τὴν κληρονομίαν. Νὰ ἀγοράσῃ καί ἄλλην μίαν ἀγελάδα! Αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαῖον!

Ἄλλὰ ποῖος λοιπὸν ἐναγκαλιέζεται, θωπεύει, λικνίζει τὸν μικρὸν Πέτρον; Ἡ κυρὰ Γκαμπέν; Ἡ τροφὸς του, γραῖα καί ῥυτιδωμένη, ἐξήκοντα ὀκτὼ ἐτῶν, ἥτις μὲ τὰς αἰγᾶς της καί ἕνα κακὸν θηλαστήν ἀνέθρεψε δεκαεπτὰ ἐκ τῶν ὁποίων ὀκτὼ ζοῦν ἀκομῆ; ὦ! ὄχι! Ἡ Γκαμπέν δέν ἔχει καιρὸν νὰ χάνῃ μὲ μωρολογήματα! Ποῖος θὰ ἐφύτευε τὰ γεωμηλά της καί θὰ ἐσύναζα τὰ ζύλα της εἰς τὸ δάσος;

Ὁ θηλαστής ἔχει πάντοτε γάλα! Τί θέλετε περισσότερον; Μὲ δεκαπέντε φράγκα τὸ μῆνα εἶναι δυνατὸν ν' ἀναθρέψῃ τις ἐν βρέφος ὡς τὸ τέκνον πρίγκηπος.

Ἡ Γκαμπέν λέγει τὴν ἀλήθειαν εἶναι πτωχὴ καί δέν δύναται νὰ κάμῃ περισσότερον. Εἶναι γραῖα καί ἄσχημος, ποτὲ δέν ἔδωσαν εἰς αὐτὴν φιλήματα! πῶς λοιπὸν θὰ ἠδύνατο νὰ δώσῃ αὐτῇ;

Ὁ Πέτρος ἔχει γάλα ἀπὸ τὴν αἶγα καί εἶναι πάντοτε καθαρὸς!

Καί ἡ μήτηρ του ἡ ὠραία καί δροσερὰ τροφὸς, ἀφῆνει νὰ πίπτουν μεγάλα δάκρυα ἐπὶ τῆς ἀνθηρᾶς παρειᾶς τοῦ ροδαλοῦ βρέφους, τοῦ περιβαλλομένου ἀπὸ τρίχαπτα καί ἀρωματισμένῳ ἀτλάζια.

Εἰς τὴν ἐπαφὴν ταύτην τὸ τέκνον ἀφουρνίζεται καί ἐτοιμάζεται νὰ κλαύσῃ.

Δύο μαρμαρώδεις μαστοί, πλήρεις ὑγινοῦς γάλακτος προσφέρονται εἰς τὰ λαίμαργα αὐτοῦ χεῖλη.

Τὸ βρέφος δέν θὰ κλαύσῃ.

**

Ἀθορύβως ἡ θύρα ἤνοιξε. Ὁ ὑψηλὸς γνοῦς τῶν ταπήτων κατέπνιξε τὰ βήματα τοῦ εἰσερχομένου.

Ἰδοὺ αὐτὸς προσκλίνων ἐπὶ τοῦ θελκτικοῦ συμπλέγματος. «Τί ὠραῖον στόλισμα, εἶπεν. ὦ εὐτυχισμένε μπεμπέ!»

Καί οἱ ὀφθαλμοὶ του λάμπουσι, λάμπουσιν!

Εἶναι ὁ ἀυθέντης! Εἶναι ὁ κύριος, ὁ πατὴρ τοῦ ροδαλοῦ βρέφους.

Χωρὶς νὰ δώσῃ τὸν καιρὸν εἰς τὴν τροφὸν νὰ τῷ παρουσιάσῃ τὸ παιδίον, κύπτει καί ἐναγκαλιέζεται παραφόρως τὸ μικρὸν ὄν, ἔτοιμον νὰ κλαύσῃ ἐκ νέου ὑπὸ τὴν σφραῖαν ταύτην τῶν θωπεῖων.

Ἀορίστως, χωρὶς νὰ ἀντιληφθῇ καλῶς ὅ,τι

συμβαίνει ἢ τροφὸς ἀνεσκήρτησεν.

Ἐπὶ τῆς γυμνῆς αὐτῆς σαρκός, πρόσψαυσις φλέγουσα, πρόστροφισ μεταξῶδους γενειάδος, ἀνεπαίσθητος ἐπαφὴ ἐπιδερμίδος, εἰς τὸν ἐγκέφαλόν της ἡ φευγαλέα ἐντύπωσις ἀνδρικής ὀσμῆς, ἐγέννησαν τὸ παράδοξον σκίρτημα.

Ἦδη ταρασσεται αὕτη, καί δέν τολμᾷ πλέον νὰ προσβλέψῃ τὸν κύριόν της.

— Ἄλλὰ, Νουνοῦ, κλαῖς! εἶπεν.

Διατί;

— Διὰ τίποτε, κύριε.

— Πῶς διὰ τίποτε;

— ὦ! διὰ τόσον μικρὸν πράγμα! Ἐσυλλογίσθη τὸ μικρὸν μου, ποῦ εἶναι εἰς τὸ Μορβάν, ἐκεῖ μακρὰ!...

— Εἶναι ἄρρωστον;

— Δέν ἠξέρω! Πίνει γάλα ἀπὸ αἶγα, καί δέν τὸ πλύνουν ποτέ.

— Ἄλλὰ, Νουνοῦ, αὐτὸ εἶναι ὅ,τι χριάζεται διὰ τὰ παιδία τῆς ἐξοχῆς; ὁ κόπρος αὐξάνει τὰ μανιτάρια!

— Εἶναι ἀλήθεια. Ὁ Κύριος ἔχει δίκαιον!

Καί ἡ δυστυχῆς τροφὸς, τῆς ὁποίας ἡ καρδία σκίρτῃ γαργαλίζει διὰ τοῦ δακτύλου τὸν πῶγωνα τοῦ μπεμπέ, ὅπως ὁ πατὴρ ἰδῆ αὐτὸ γελῶν.

**

*

Θορυβώδης ψίθυρος, κωδωνισμὸς κοσμημάτων.

Ἡ Κυρία εἰσέρχεται ὡς ῥιπὴ ἀνέμου.

— Νουνοῦ! Εἰς τὰς δύο μὲ τὴν ἀμαξάν ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸν κῆπον, ἄκουσε; γαλαζαῖαι κορδέλαις διὰ σέ! Εἰς τὸ μπεμπέ τὸ κόκκινον φόρεμα ποῦ ἔφεραν σήμερα! Διακρίνει τὸν Κύριον.

— ὦ! ἀγαπητέ! Σεῖς κοντὰ εἰς τὸ μπεμπέ; Τί νόστιμον!

Καί τὸ πλούσιον ζεῦγος ἐξέρχεται.

Συθροπὸν καί βραδύ βλέμμα τῆς τροφῆς συνοδεύει αὐτούς, ἐνῶ ὁ διαλογισμὸς της φέρεται πρὸς τὸν γενέθλιον τόπον.

Ἐσπερον ἀναστενάξει.

— ὦ! οἱ πλούσιοι! ὦ! παιδάκι μου!

ANNE DE COURMONT

Η ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΓΑΛΛΙΑ ΚΑΙ ΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια)

Ἐμεκα τῆς μὴ συστηματικῆς ταύτης παιδείσεώς του τὸ Ἑλληνικὸν ἐμπόριον διενεργεῖται σήμερον μόνον ὑπὸ μεγαλοφυῶν, οἱ τοιοῦτοι ὁμως εὐρὺ ἔχοντες τὸ μέλλον, καί ἀνυπόμονοι νὰ πλουτίσωσι, περίφρονοισι τὰς ἐν Τουρκίᾳ καί Ἀνατολῇ ἐν γενεῖ ἀγοράς, ὡς γλίσχρας σχετικῶς, καί προσφεύγουσι εἰς μέρη ἀποδίδοντα ἑκατομμύρια. Διὰ τοῦτο παραιτοῦσι τὴν Θεσσαλονικὴν, τὴν Κωνσταντινούπολιν καί τὴν Ἰσπῆνην, καί προτιμοῦν τὴν Ἀλεξάνδρειαν καί τὸ Σουδάν' τούτων ὁμως ἀποχωροῦνται μόνουσι οἱ μέτριοι· οὗτοι μὴ δυνάμενοι νὰ ὑπερικήσωσι τὴν φύσιν ἠττωνται διὰ τὴν ἀπαιδευσίαν των ὑπὸ τῶν συστηματικῶς μορφωμένων ἢ Γαλλία ἐπομένως ἀφ' ἐαυτῆς μὴ δυναμένη νὰ ἀνταγωνισθῇ, καί μαρτυρεῖ τούτο, ἡ ἡμέρα τῆ ἡμέρα περισσότερον παραλύουσα γαλλικὴ παροικία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὡς

δημοσίᾳ ὁμολογοῦσι οἱ ἴδιοι γάλλοι, ἐπίσης ἢ ἐν Ἀλγερίᾳ, ἐντελῶς γαλλικῆ κτῆσει ἐπικράτησις τῶν ἰταλῶν, ὡς ἀπὸ τῆς βουλῆς ὁμολόγησαν γάλλοι βουλευταί, ἐπεζητήσεν τὴν σύμπραξιν λαοῦ ἰκανοτέρου διὰ τὸ ἔργον τῆς τοιαύτης συμβουλῆς τὴν πρωτοβουλίαν ἔσχεν πρῶτος ὁ πρῶν ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργός κ. Γαβριήλ Ἀνοτώ. Οὗτος τὴν ἐν Ἀλγερίᾳ ἐπικράτησιν τῶν ἰταλῶν, ἀποδίδει εἰς τὸ μὴ ἀποδημητικὸν τῶν Ἰταλῶν, μόνον δὲ μέσον πρὸς θεραπείαν προτείνει, νὰ παρασχεθῶσι τὰ μέσα εἰς τὸν αὐτόθι ἰθαγενῆ ἀραβικὸν πληθυσμὸν, νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς τὸν ἀγῶνα. Ἡ Ἑλλὰς ἀφ' ἐτέρου ἔχει ἐπίσης ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς τῆς Γαλλίας, διότι ἔχει ἀνάγκην τῆς συστηματικῆς ἐμπορικῆς παιδείσεως καί ἡ Γαλλία ἐπομένως προτείνουσα τοιοῦτόν τι, προτείνει ἀπλούστατα εἶδος τι ἐμπορικῆς συμμαχίας, ἢ δὲ Ἑλλὰς ἀποδεχομένη τὴν σύμπραξιν, συγκατανεύει εἰς τὴν συμμαχίαν. Ἀποδείξις δὲ τρανὴ ὅτι αἱ τύχαι τῶν δύο κρατῶν εἶνε ἀναπόσπαστα συνδεδεμένα· εἶνε αἱ δηλώσεις δύο τῶν διασημοτέρων πολιτικῶν της. Οὕτω ὁ Γαμβέτας ἀπαντῶν εἰς τὸν Α Κουμουνοῦρον, ἂν δέν ἀπατώμαι, λέγει. «Εἶμαι φιλέλλη, ἀλλ' ὄχι κατὰ τὴν πλατωνικὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ἀλλὰ διότι διορῶ εἰς τὸ μέλλον τῆς πατρίδος σας τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος μου». Ὁ δὲ Φρεῦσυνὲ κατὰ τὸ 1886. ρητῶς διέτασσε τὸν ἐν Ἀθήναις πρεσβευτὴν του, νὰ ἔχῃ πάντοτε ὑπ' ὄψει κατὰ τὰς ἐνεργείας του αὐτὴ ἢ Ἑλλὰς, εἶνε ἀπαραίτητος διὰ τὴν Γαλλίαν παράγων εἰς τὴν Ἀνατολήν».

Ἄλλὰ θὰ πῆ τις, δέν δύναται τότε ἡ Ἑλλὰς ἀφ' ἑαυτοῦ της νὰ ἰδρῶσῃ τὴν σχολὴν; Βεβαίως ὄχι. Διότι ναί μὲν δύναται ἐπὶ τέλους νὰ εὕρῃ τὰ ἀπαιτούμενα κονδύλια, ἀλλὰ ἄλλο γόητρον θὰ ἔχῃ ἢ σχολὴ ὅταν θεωρεῖται ἰδρυμα δύο κρατῶν. Τοῦτο ὀφείλομεν καλῶς νὰ τὸ ἐννοήσωμεν, καί τὸ ζυγίσωμεν. Ὅπως ὁμως ἡ σχολὴ ἀνταποκριθῇ εἰς τὸ ἔργον της ὀφείλει νὰ εἶνε τελεία ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν, τοῦτ' αὐτὸ ἰσχύει πρὸς τὴν σχολὴν, τὴν παγκοσμίου φήμης τοῦ Μομπελιέρου· ἄλλως οὐδένα θὰ ἔχῃ σκοπὸν καί γόητρον, θὰ εἶνε δὲ τελείως ἄχρηστον καί γελοῖον ἰδρυμα. Πρὸς τοῦτο ὁμως ὀφείλου ἀμφοτέραι αἱ κυβερνήσεις ἀδρῶς νὰ καταβάλωσι, καί σθεναρῶς νὰ ἐργασθῶσι. Ἐπίσης πρέπει οἱ μαθηταί της νὰ εἶνε τελειόφοιτοι τῶν καλλιτέρων κλασικῶν γυμνασίων μας, διὰ νὰ μὴ ἔλθῃ στιγμή καθ' ἣν λησμονήσωσι τὴν γλώσσάν των, καί διὰ νὰ εἶνε τὸ πνεῦμα των παρεσκευασμένον ὑπὸ τῶν ἠθικῶν ἰδεῶδων πρὸς ἀνταξίαν τῶν προδοκίων δρᾶσιν.

Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ζητήματος τούτου, ἐγένετο λόγος καί περὶ τῆς ἐφ' ἡμῶν ἐπιδράσεως τῆς Γαλλικῆς ἰδέας. Εἶνε ἀνάγκη νὰ παρατηρηθῇ ὅτι ἀδικοῦμεν ἑαυτούς ἀποδίδοντες τοῦτο εἰς τυφλὴν ἡμῶν ροπήν πρὸς μίμησιν· τουναντίον τὸ τοιοῦτον ὀφείλεται τὸ μὲν ὡς πρᾶγμα ὀρθώτατα εἰς λόγον του τινὰ ὁ ἀκαδημαϊκὸς Λεμαίτρο, εἰς τὸ ὅτι οἱ Γάλλοι μόνου πάντων ἀντελήφθησαν καλλίτερον τῶν προγόνων καί παρέλαβον συνεπῶς τὰς ἰδέας των, τὴ δὲ εἰς τὴν νοητικὴν διacyγίαν τοῦ Ἑλλήνου, ὅστις ἐπίσης ἀντιλαμβάνεται τελειότερον τὴν Γαλλίαν, ἂν δὲ ἀποδέχεται τὰς ἰδέας του, πράττει τοῦτο ἐξ ἀληθείας κ' ἐαυτεργουῦ θαυμασμοῦ, καί ὄχι μνίας πρὸς μίμησιν. Δέν θὰ εἶνε δὲ ὑπερβολὴ νὰ διςχυρισθῇ τις ὅτι ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ καί ὁ Κορνῆλιος εἶνε καταληπτότεροι ἐν Ἑλλάδι καί ἀπὸ αὐτὴν τὴν Γαλλίαν, ὡς ὁ Μέγας Ναπολεὼν εἶνε δημοτικώτερος. Ἐκτὸς δὲ τούτου, ἂν ἡ Ἑλλὰς παρέλαβέ τι ἐκ Γαλλίας, ἔχει ὁμως νὰ καυχήθῃ καί αὐτὴ ὅτι καί ἡ σημερινὴ εἶ ἐπιδρᾶ πολλὰς ἐπὶ τῆς Γαλλίας· ἤδη ὁ Δεσάμπ λέγει, ὅτι τὰ «Ἀνατολικὰ» τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ ὀφείλονται εἰς ἐμπνεύσεις ἐκ τῆς Ἑλλάδος. Ἀ-

ναμφιβόλως δὲ τὴν τόσον στερεὰν πεποιθήσιν του ἐπὶ τῆς ἠθικῆς, ἠντλησεν ὁ Οὐγκὼ ἐκ τῆς εὐσταθείας τῶν Ἑλλήνων ἐπαναστατῶν. Αὐτὴ ἐπίσης ἡ ἐπιμονὴ ὡς πατρὸς καὶ πάλιν ὁ Δεσάμπ ἠλευθέρωσε τὴν Εὐρώπην τοῦ δεσποτισμοῦ τῆς ἱερᾶς συμμαχίας. Ἄλλὰ καὶ ὁ Ροστὰν εἰς τὴν Κρήτην ἀποδίδει τὴν δόξαν τὴν ὁποίαν πορίζεται ἡ Γαλλία ἐκ τοῦ ποιητοῦ Ἀνδρέου Chenier, ἂν δὲν ἀπατώμαι. Καὶ αὐτὸ ὅμως τὸ δημοκρατικὸν πολιτεύμα, καὶ αὐτὴ ἡ ἀνεξίθρησκεία, ἡ οὐσα σήμερον τὸ τιμιώτερον χαρακτηριστικὸν τοῦ Γάλλου, ὀφείλονται ἀναμφιβόλως εἰς τὴν δημοκρατικὴν διοίκησιν τῶν ἐν Τουρκίᾳ ἑλληνικῶν κοινοτήτων, τὸ δὲ εἰς τὴν ἀνεξίθρησκείαν τὴν ἔμφυτον εἰς τὸν Ἑλληνα ἢ κ. Ριανκούρ εἰς τὸ βιβλίον τῆς περὶ Ἀνατολῆς διχροῖνε τοῦτο καὶ συμβούλευε τοὺς καθολικοὺς νὰ παραδειγματισθῶν ἐκ τῆς ἀνεξίθρησκείας τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων.

Ἐν τῇ ἀνάγκῃ νὰ παρατηρηθῇ, ὅτι, ὅταν τις κάμνη λόγον περὶ τοῦ ἔθνους του, ἢ περὶ τῶν διεπόντων αὐτὸ ὑπὸ τῆς κοινῆς ἠθικῆς, τῷ ἐπιβάλλεται μετὰ τινος ἀξιοπρεπείας νὰ ἐκφράζεται μὴ ἀποκρύπτων μὲν τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἐλέγχῳ νὰ μὴ μεταχειρίζεται τρόπον τοῦ γράφειν καὶ φράσεις ἀσέμνους· οὐδεὶς ἀναμφιβόλως θὰ ἀρνηθῇ, ὅτι φράσεις ὡς αἱ ἐξῆς «έρχεται ἐν ξένον κράτος ἀπὸ οἴκτου καὶ ζητεῖ νὰ διδάξῃ εἰς τοὺς γεωργούς μας πῶς νὰ σπεύρουν, εἰς τοὺς ἐμπόρους μας πῶς νὰ ἐμπορεύονται κλπ.» εἶνε πολὺ ἐνθουσιώδης, μέχρι νηπιασμοῦ, τρόπος τοῦ γράφειν καὶ χειρίστου εἰδους ἑλλειψίς εὐγενεοῦς συμπεριφορᾶς πρὸς τὸ ἔθνος, εἰς ὃ ἀνήκει ὁ γράφων. Ἐπειτα οὐτε εἶνε ἀληθές, ὅτι ἡ γεωργία εἶνε εἰς τόσον ἀξιοθρήνητον σημεῖον, ὅπως οὐτε ἡ ἐμπορικὴ παιδείσις, ἰδίᾳ ἀπὸ τινῶν ἐτῶν, τὸ δὲ κράτος ἔχει πράξει ἀρετὰ, ὥστε νὰ μὴ δειλιᾷ νὰ καυχηθῇ διὰ τοῦτο.

Γ. Χατζηγιαννάκογλου

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΚΡΙΔΟΣ (*)

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Πολυάριθμοι εἶνε αἱ δοκιμαίαι, αἱ ὁποῖαι ἐξετελέσθησαν δι' ἔντομοκτόνων ὑγρῶν, ὅπως εὐρεθῆ ποῖον ἐξ αὐτῶν καταστρέφει ἀσφαλέστερον τὰς κάμπας τῆς ἀκρίδος. Αἱ δοκιμαίαι αὗται ἐξετελέσθησαν εἰς τὰ ἄνω ἀναφερθέντα μέρη τῆς Ἰταλίας κατὰ μῆνα Ἰούνιον καὶ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἀναφέρω αὐτάς, ὅπως γνωσθῇ ποίας πρέπει ν' ἀποφεύγῃ τις, ἵνα μὴ χάνῃ πολυτιμώτατον καιρὸν, ὑποδειχθῇ δὲ ἡ ἀσφαλεστέρα ὁδὸς πρὸς ἐπίτευξιν καλῶν ἀποτελεσμάτων. Κατὰ τὰς δοκιμαίας ταύτας μετεχειρίσθησαν διάφορα ἔντομοκτόνα, περὶ τῶν ὁποίων ἀμέσως κατωτέρω θὰ

(*) Ἐκ τοῦ κατ' αὐτὰς κυκλοφοροῦντος «Κατὰ τῆς Ἀκρίδος» βιβλίου τοῦ κ. Α. Γεωργακοπούλου, καθηγητοῦ ἐν τῇ Βιομηχανικῇ καὶ Ἑμπορικῇ Ἀκαδημίᾳ, παρελάβομεν διὰ τοὺς ἀναγνώστας μας τὸ ἄνω συμπέρασμα τῆς πρακτικωτάτης, ὅσον καὶ ἐπιφελούς καὶ μοναδικῆς μελέτης τοῦ φίλου συνεργάτου μας. Τὸ νὰ ἐξάρῃ τις τοιοῦτον χρησιμώτατον βιβλίον διὰ τοὺς Ἑλληνας γαιοκτήμονας εἶναι ἔργον δικαιοσύνης καὶ καθήκοντος δημοσιογραφικοῦ.

εἴπωμεν, ἀπεδείχθη δὲ ὅτι διάλυσις ρουμπίνης, τὴν ὁποίαν πρῶτος ἐδοκίμασεν ἐν Brozzi κατὰ τῶν καμπῶν τῆς ἀκρίδος ὁ κ. Πλίνιος Cecchi, εἰς ἀναλογίαν 10% αὐξανομένης τῆς δόσεως ἀναλόγως τῆς ἡλικίας τῶν ἀκρίδων, φέρει τελείαν καταστροφὴν αὐτῶν.

Τὰ δοκιμασθέντα ἔντομοκτόνα εἶνε τὸ ἀσβέστιον ὕδωρ, ἡ κρεολίνη, τὸ γαλάκτωμα τοῦ διθειούχου ἄνθρακος, τὸ βαρὺ ἔλαιον τῆς πίσης, τὸ ἀμμωνιακὸν ὕδωρ, τὸ ἐκχύλισμα τοῦ καπνοῦ καὶ τέλος τὸ καθαρὸν πετρέλαιον, διὰ τοῦ ὁποίου ραντίζονται αἱ κάμπαι τῆς ἀκρίδος διὰ ψεκαστῆρος τὴν πρωΐαν καὶ τὴν ἑσπέραν ἢ καὶ ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν, ἐὰν αὐτὴ εἶνε συννεφώδης. Ἀπὸ δεκαετηρίδος περίπου ἡ καταδίωξις τῆς ἀκρίδος ἐκτελεῖται παρ' ἡμῖν διὰ πετρελαίου ὑπὸ τῶν γεωπόνων τῶν Τριανταφυλλιδεῶν Γεωργικῶν Σταθμῶν τοῦ Κράτους ἢ καὶ ἐκτάκτων τοιοῦτων, ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργείου προσλαμβανομένων διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην.

Πρὸ τῆς χρήσεως τοῦ πετρελαίου ἐναντίον τῆς ἀκρίδος προστίθεται εἰς αὐτὸ 10% πίσσα, ὅπως καταστῇ ἄχρηστον διὰ φωτισμόν.

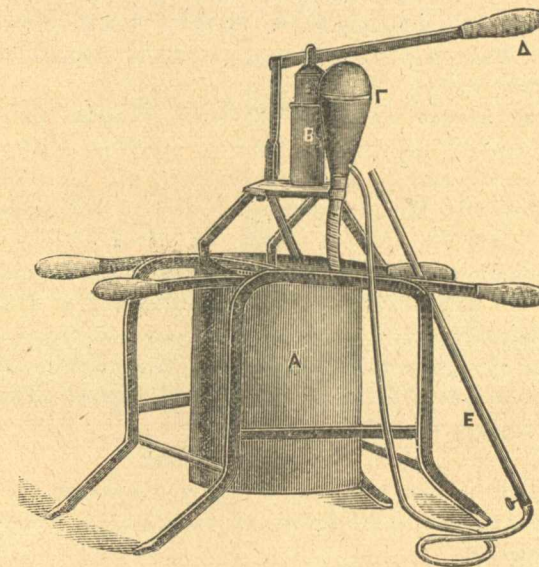
Πρὸς ραντισμὸν δὲ τῶν κατὰ σμῆνη καμπῶν τῆς ἀκρίδος μεταχειρίζονται κοινὰ ποτιστήρια ὅμοια πρὸς τὰ τῶν κηπουρῶν. Τὸ σύστημα τοῦτο νομίζομεν ὅτι συντελεῖ εἰς τὴν ἀπώλειαν ὑγροῦ καὶ φρονούμεν ὅτι ἡδύνατο νὰ ἀντικατασταθῇ διὰ καταλλήλου ψεκαστῆρος ἢ ἀντλίας, διὰ τοῦ ὁποίου θέλει ἐπέλθει μεγάλη οἰκονομία ὑγροῦ.

Σχετικῶς πρὸς τὴν χρῆσιν τοῦ πετρελαίου ὁ κ. Α. Berlese παρατηρεῖ ὅτι τοῦτο δύναται νὰ βλάψῃ τὴν βλάστησιν, εἶνε δὲ καὶ ἐπικίνδυνον, διότι σπινθήρ τις ἀρκεῖ νὰ μεταδώσῃ πυρκαϊάν εἰς τὰ ποτισθέντα δι' αὐτοῦ ξηρὰ χόρτα. Ἐκτὸς τούτου, τὰ ζῶα δὲν δύναται νὰ φάγουν τὰ ραντισθέντα φυτὰ, τὰ δὲ λαχανικὰ εἶνε σχεδὸν ἄχρηστα, διότι ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἀναδίδουν ὀσμὴν πετρελαίου, τὸ ὁποῖον πρὸς τοῖς ἄλλοις εἶνε πολὺ ἀκριδὸν καὶ ἐπομένως ἀσύμφορον διὰ τοιαύτην ἐργασίαν, ἀπαιτοῦσαν σημαντικὴν ποσότητα ὑγροῦ. Ἐν Ἰταλίᾳ τὸ ράντισμα ἐκτελεῖται δι' εἰδικῶν ἀντλιῶν, ἐκ τῶν ὁποίων καταλληλότερα εἶνε ἡ τοῦ Δελτάλλια (Del Taglia) τῆς ὁποίας εἰκόνα παραθέτομεν ἐνταῦθα.

Ἐργάται δὲ βραδέως περιπατοῦντες ἀναμέσον τῶν ἀγρῶν ἐξαναγκάζουν τὰς ἀκρίδας διὰ κλάδων ὀλίγων κατ' ὀλίγον νὰ προχωροῦν πρὸς τὸν λάκκον, ὅπου πίπτουν φονευόμεναι ὑπὸ τοῦ ῥίμματος τοῦ ὑγροῦ, ὅπερ ἐξαποστέλλουν αἱ ἀντλίας δηλ. τῆς ρουμπίνης, ἡ ὁποία, ὡς εἴπωμεν, δὲν προξενεῖ βλάβην οὔτε εἰς τὰ τρυφερότερα φυτὰ οὔτε εἰς τὰ χόρτα οὔτε εἰς τὴν ἀμπελον, καὶ

ἂν ἀκόμη ταῦτα διαβραχοῦν τελείως διὰ διαλύσεως ρουμπίνης εἰς ἀναλογίαν 10%.

Τέλος σημειοῦμεν ὅτι ἡ ἐπιτυχὴς καταπολέμησις τῆς ἀκρίδος ἀπαιτεῖ, ὅπως μετ' ἀκριβείας παρακολουθῆται κατ' ἔτος ἡ ἀκρίς καὶ ἐξακριβοῦται τὸ μέρος ἐνθα αὐτὴ ἐναπέθεσεν αὐγὰ

Ἄντλία Δελτάλλια.

ὥστε μετὰ τὴν ἐκκόλαψιν αὐτῶν, ἀμέσως νὰ ἐπέρχεται ἡ καταδίωξις τῶν καμπῶν εἴτε ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς καταδίωξεως τῆς ἀκρίδος διὰ τῆς ἐξαγορᾶς αὐτῶν εἴτε ὑπὸ τῶν χωρικῶν, ἐξαναγκαζομένων πρὸς τοῦτο ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ νόμου. Γενικῶς κατὰ τὴν ἐργασίαν τῆς ἐξοντώσεως τῆς ἀκρίδος δύναται τις ἀναλόγως τῶν περιστάσεων νὰ προτιμήσῃ ἢ τὴν συλλογὴν αὐτῆς, δι' οἰουδήποτε τρόπου, ἢ τὴν χρῆσιν ἔντομοκτόνου· ἀρκεῖ ἢ καταπολέμησις νὰ γίνηται ὅσον τὸ δυνατόν τελειότερα, νὰ παρουσιάσῃ δὲ ταχύτητα εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ οἰκονομίαν εἰς τὴν δαπάνην.

Τοῦτ' αὐτὸ ἀλθθεύει καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἔντομοκτόνου, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ εἶνε ἀβλαβὲς εἰς τε τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ, νὰ φονεύῃ τὰ ἔντομα καὶ νὰ εἶνε εὐθηνόν.

ΜΗΝΟΛΟΓΙΟΝ

Ἡρβ' ὁ Αὐγουστος
παρ' τὴν κάππα σου.

Αὐγουστε καλέ μου,
νᾶσουν δυὸ φορές τὸ χρόνο.

Εὐγῆκε τὸ ροδάκιο
ἄρχισε τὸ νυχτέρι.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Τῆς Ἐξόδο ο. Ἄπο παντὸς ῥήματος ἀδίκου ἀπόστηθι.
Δ α υ ῖ δ Τάφος ἀνεωγμένος ὁ λάρυξ αὐτῶν.
Ἡκόνθησαν γλώσσαν αὐτῶν ὡσεὶ ὄφεις ἰὸς ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χεῖλη αὐτῶν.

Σ ο λ ο μ ῶ ν τ ο ς. Περιέλε σεαυτῷ σκολιὸν στόμα, καὶ ἄδικα χεῖλη ἄπωσαι ἀπὸ σοῦ.

Παγίς ἰσχυρὰ ἀνδρὶ τὰ ἴδια χεῖλη, καὶ ἀλίσκεται ῥήμασιν ἰδίου στόματος.

Ἄσπερος χεῖλεσι σχολιάζων ὑποσκελισθήσεται.

Ὀλίσημα ἀπὸ ἐδάφους [μᾶλλον] ἢ ὀλίσημα ἀπὸ γλώσσης.

Ἄνῆρ διγλωσσος ἀποκαλύπτει βουλὰς ἐν συνεδρίῳ.

Λόγος λυπηρὸς ἐγείρει ὄργας.

Γλώσσα φρονίμων καλὰ ἐπίσταται, στόμα δὲ ἀφρόνων ἀναγγέλλει κακά.

Στόμα ἄστεγυν ποιεῖ ἀκαταστασίας.

Χεῖλη ἄφρονος ἄγουσιν αὐτὸν εἰς κακά, τὸ δὲ στόμα αὐτοῦ τὸ θρασὺ θάνατον ἀποκαλεῖται.

Στόμα ἄφρονος συντρίβει αὐτόν, τὰ δὲ χεῖλη αὐτοῦ παγίς τῇ ψυχῇ αὐτοῦ.

Γ ρ η γ ο ρ ῖ ο υ τ οῦ Θεολόγου. Μῆτε ἀθυμῶν ἀπελπίσης εὐημερίαν, μῆτε καλῶς πράττων ἀθυμίαν.

Ὅτι εὐλοεῖς μάλιστα μέμνησο ζάλης.

Ὅς αὔραις εἶναι μᾶλλον πιστεύειν καὶ γράμμασι τοῖς καθ' ὕδατος ἢ ἀνθρώπων εὐημερίαν· καὶ φθόνος μὲν εὐπραξίαν, συμφορὰ δὲ ἔλεον ἴστησι· καὶ τοῦτο σαφῶς, κατὰ γὰρ τὸν ἐμὸν λόγον, καὶ θαυμασίως, ἵνα μῆτε τὸ ἀλγεῖν ἀπαρμυθήτον ᾖ, μῆτε τὸ εὐ πράττειν ἀπαιδαγώγητον· μεγίστη γὰρ ἐπικουρία τοῖς ἀτυχοῦσι κτλ.

Σ ο λ ο μ ῶ ν τ ο ς. Λάλησον νεανίσκε, εἰ χρεῖα σοι μόλις δις ἐὰν ἐπερωτηθῆς, κεφαλαίωσον ἐν λόγοις πολλὰ.

Σ ι ρ ἄ χ. Μακάριος ἀεὶρ θς οὐκ ὠλίσησεν ἐν στόματι αὐτοῦ· θς οὐχ ἤμαρτεν ἐν γλώσσῃ αὐτοῦ.

Τίς δώσει ἐπὶ τοῦ στόματός μου φυλακὴν, καὶ ἐπὶ τῶν χεῖλέων μου σφραγίδα, ἵνα μὴ πέσω ἀπ' αὐτῆς, καὶ ἡ γλῶσσά μου ἀπολέσῃ με;

Λάρυγξ γλυκὺς πληθυνεῖ λόγον αὐτοῦ καὶ γλώσσα εὐλαος πληθυνεῖ εὐπροσηγορίαν.

Γλώσσα ἀπαλή συντρίβει ὄσα.

Ἡ σ α ῖ ο υ π ρ ο φ ῆ τ ο υ. Κύριος δίδωσι μοι γλῶσσαν παιδείας, τοῦ γινῶναι ἐν καιρῷ ἡνίκα δεῖ εἰπεῖν λόγον.

Εὐ α γ γ ε λ ῖ ο υ. Ὁ ἀγαθὸς ἄν' ῥωπος ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ τῆς καρδίας αὐτοῦ προσφέρει ἀγαθὰ· καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ πονηροῦ θησαυροῦ τῆς καρδίας αὐτοῦ προσφέρει πονηρά.

Ἄ π ο σ τ ὀ λ ο υ. Ὁ λόγος ὑμῶν πάντοτε ἐν χάριτι ἄλατι ἡρτυμένος, εἰδέναι πῶς δεῖ ἐκάστῳ ἀποκριθῆναι.

Ἄ π ο σ τ. Ἰ α κ ῶ β ο υ. Εἴ τις ἐν λόγῳ οὐ πταίει, οὗτος τέλειος ἄνῆρ, δυνατὸς χαλιναγωγῆσαι ὄλον τὸ σῶμα.

Τ ο ῦ Χ ρ υ σ ο σ τ ὀ μ ο υ. Κτῆσαι γλυκέα χεῖλη καὶ πάντας φίλους ἔξεις.

Κ λ ῆ μ ε ν τ ο ς. Τὸ περὶ τὴν φωνὴν ἀσκεῖν καὶ σωφρονεῖν, λαγνείας ἐστὶν ἀπέχεσθαι.

ΥΓΙΕΙΝΗ

— Διὰ τὴν ὀδονταλίαν τὸ ἀποτελεσματικώτερον φάρμακον εἶνε τὸ Μενθόλαιον (Mentol) ὡς ἐξῆς: 3 γραμ. ἐξ αὐτοῦ καὶ 8 γραμ. αἰθέρος ἢ οἰνοπνεύματος τιθέμενα διὰ μικροῦ βάμβακος ἐπὶ τοῦ πάσχοντος ὀδόντος.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

— Σε συγγαίρω φίλε μου διὰ τὴν γυναικί σου τραγουδεῖ σὰν καναρίνι, σὰν ἀηδόνι.

— Φίλε μου διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον σὲ εἰδοποιῶ ὅτι ἀπαγορεύεται τὸ κινήγι.

ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

— Πόσων εἰδῶν δυνάμεις ἔχομεν ;

— Τὴν σωματικὴν, τὴν πνευματικὴν καὶ τὴν ἀστυνομικὴν.

Ἡ κ. Π. δὲν εἶνε καλὰ καὶ ὀμιλεῖ περὶ προσκλήσεως ἱατροῦ
— Ἐγὼ — λέγει ὁ γαμβρὸς της — δὲν ἔχω καμμίαν ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς ἱατροὺς. Θὰ ἐπίστευα ὅτι χειροτερεύουν τὴν ἀσθένειαν.

Καὶ μετὰ μικρὰν παῦσιν προσθέτει μειλιχιώτατα :

— Σημείωσε, καλὴ πενθερά μου, ὅτι δὲν λέγω αὐτὸ διὰ νὰ σὲ ἐμποδίσω ἀπὸ τοῦ νὰ καλέσης ἱατρό . . . ἀλλὰ ὅλο τὸ ἐναντίον μάλιστα !

Μεταξὺ δύο ἐπαρχιωτῶν :

Α. — Στενοχωροῦμαι πολὺ Δὲν ξέρω τί γίνεται ὁ γυιὸς μου ἐστὴν Ἀθήνα. Ἄφ' ὅτου ἐγράφηκε ἐστὶ Πανεπιστήμιον πρὸ 6 μηνῶν, δὲν ἔλαβα γράμμα του.

Β. — Κάμε ὅ,τι ἔκαμα κ' ἐγὼ. Γράψε του ὅτι τοῦ στέλνεις ἐνατὸ δρχυμῖς καὶ μὴ ταῖς βάνεις μεσ' ἐστὶ γράμμα. Θὰ λαμβάνης κατόπιν 6 γράμματα τὴν ἐβδομάδα.

— Δὲν μοῦ λὲς πῶς τὰ καταφέρνεις καὶ σὲ προσκαλοῦν τῆς ἀποκρηαῖς ὄλαις εἰς οἰκογενείας, εἰς τὰ γεύματα ;

Νὰ σοῦ πῶ. Κίνω εἰς ὅλας προηγουμένως ἐπισκέψεις καὶ τοὺς λέγω ὅτι θὰ λείπω τὰς ἡμέρας τῶν ἀπόκρου. Κάθε οἰκογένεια τότε σκέπτεται, αὐτὸς δὲν θ' ἄρῃ ἀφοῦ θὰ λείπη, ἅς τοῦ στεῖλωμεν πρόσκλησι. Ἐννοεῖς ὅτι δὲν λείπω ἀπὸ καμμίαν πρόσκλησιν.

Ἐρωτικὸς διάλογος.

— Γιατί, ψυχὴ μου Κατερίνα εἶσαι τόσο ψυχραμμένη ;

— Δὲν χαιρέσαι καυμένη με τόσο ζέστη.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

— Μὴ προσπαθῆτε ν' ἀφαιρέσητε ἀπὸ τὰ παιδία τὴν συνήθειαν τῆς γρήσεως καὶ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, τούναντίον ἐνισχύετε αὐτὴν. Ὁ ἀμφιδέξιος ὄχι μόνον σωματικῶς, ἀλλὰ καὶ πνευματικῶς ἀναδεικνύεται ὑπέρτερος εἰς πλείστας περιστάσεις.

— Μὴ ζῆτε τὰ γινόμενα γίνεσθαι ὡς θέλετε, ἀλλὰ θέτε τὰ γινόμενα ὡς γίνεται καὶ εὐρήσεις

— Ἡ ἀπατητικὴ ἄσχημος ἢ θέλουσα νὰ ἀρέσκη ὀμοιάζει πτωχόν, ὅστις ζητεῖ ἐπιτακτικῶς νὰ τὸν ἐλεῶσιν.

Προτιμότερα τῆς φήμης εἶνε ἢ παρὰ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ὑπόληψις, καὶ προτιμότερα τῆς δόξης εἶνε ἢ τιμὴ μόνη.

Πολὺ ὀμοιάζει ὁ βίος ἡμῶν με τὸν οἶνον, ὅστις, ὅταν εἰς τὸ τέλος ὑπολειφθῇ ὀλίγος, γίνεται ὄξος.

ΑΝΤΙ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

Μαζὴ μετὰ τὰ κυνικὰ καύματα τοῦ παρελθόντος μηνὸς τῆς αὐτοκτονίας, τὰς ἐξοντώσεις τῶν ληστρικῶν συμμοριῶν εἶχομεν καὶ τὸ ἐν Κηφισσίᾳ γνωστὸν ἐπεισόδιον τοῦ κ. Μουρούζη. Οὐδὲν σχεδὸν ἄλλο ζήτημα ἀπησχόλησε τόσῳ τὸν ἑλληνικὸν τύπον, ὅσον τὸ μικρὸν αὐτὸ ἐπεισόδιον. Πόταμός μελάνης, ὀλόκληραι σελίδες παρεγείσθησαν μετὰ διάφορα ἄλλα ἐπεισόδια τοῦ κ. Μουρούζη. Οἱ δημοσιογράφοι μας κυριολεκτικῶς ἐμκρτύρησαν τὴν φορὰν αὐτὴν.

Καὶ μετὰξὺ ἄλλων ἀνακριθειῶν ἔλαμψεν καὶ εἰς γεωγραφικὸς μαργαρίτης πρῶτου μεγέθους. Ἐγράφη πῶς ὁ κ. Μουρούζης ἠνδραγάθησε καὶ εἰς τὸ Τουμβουκτοῦ τῆς Μαδαγασκάρης, ἐνῶ τὸ Τουμβουκτοῦ ἀπέχει ἀπὸ τὴν Μαδαγασκάρην ἐν ἔτος μακρὰν καὶ οὔτε ὁμώνυμος πόλις ὑπάρχει εἰς τὴν Μαδαγασκάρην. Κατὰ τὴν λαβοῦσαν χώραν μονομαχίαν τοῦ κ. Πάλλη καὶ Μουρούζη ἐθχυματούργησε ἡ πριγκηπικὴ ταμβακέρα σώσασα τὴν ζωὴν τοῦ κ. Πάλλη καὶ ὁ κοσμάκος καὶ αἱ γυναικοῦλες ἐσχολίαζον τὸ πρᾶγμα καὶ μερικοὶ μάλιστα τὸ ἐπίστευσαν ὡς θαῦμα.

Ἴδου καὶ μερικαὶ σκέψεις ρωμαϊκῆς.

— Ἐγὼ δὲν πιστεύω νὰ ἔγινε μονομαχία. Εἶναι ὅλα παρχυμῖθι, ἢ ἂν ἔγινε τὰ πιστόλια δὲν θὰ εἶχαν μέσθ σφαῖρες.

Καὶ ἑνὸς ἄλλος.

— Γιὰ νὰ διορθωθῇ τὸ ρωμαϊκὸ καὶ νὰ ζυτηθῇ καὶ ν' ἀποκτηθῶμεν νόμους καὶ ἀστυνομίαν καὶ . . . καὶ . . . πρέπει πρῶτα νὰ παρυσιασθοῦν δέκα Μουρούζηδες ὄχι ἕνας. Γιατί ὁ ρωμηδὸς, ὁ κοιμισμένος, ὁ ρωμηδὸς, ὁ τεμπέλης, ὁ ρωμηδὸς ὁ χασομέρης ἂν δὲν πάθῃ δὲν μαθαίνει. Καὶ ἡ σχετικὴ εὐχὴ.

Ὁ Θεὸς σχωρὲς τὰ χεῖρα τοῦ κ. Μουρούζη.

Τὰ θερινὰ θεάτρα δίνουν καὶ πέρνουν ἐφέτος εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀλλὰ ποτὲ ἴσως ἄλλοτε δὲν παρετηρήθη τόση φτωχία καὶ μιζέρια εἰς τὰ ἀναγγελλόμενα δραματολόγια τῶν. Οὔτε ἐν ἔργον μέχρι τοῦδε νέον ἐπαίχθη. Ὅλο μεταφράσεις καὶ τί μεταφράσεις; Καὶ ἔργα προκατακλυσμαῖα, ὅπως «Αἱ Δύο Ὀρφαναὶ», «Οἱ Ἰππῶται τῆς Ὀμίλης» «Οἱ Ἀνθρωποφάγοι» κλπ. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅμως, ὅτι ἀπὸ τῆς προσεχοῦς λειτουργίας τοῦ Β. Ἐθν. Θεάτρου καὶ τῆς Νέας Σκηνῆς καὶ οἱ διάφοροι ἄλλοι θίασοι θέλουν φιλοτιμηθῆ καὶ θέλουν πάρεϊ δρόμον καλλίτερον εἰς τὸν ὁποῖον θὰ φέρῃ αὐτοὺς ἀκουσίως ἢ ἀνάγκη τῆς ἀμίλλης.

Καὶ ἂν ἐφέτος δὲν ὑπάρχει ἐσοδεία ἔργων θεατρικῶν προμηνύεται οὐχ ἥττον ἐσοδεία σταφίδος καὶ ἐλπίζεται ὅτι ὁ ταλαιπωρούμενος καὶ τόσο βαρέως φορολογούμενος τόπος μας θελεῖ ἀνακουφισθῆ.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐξεδόθησαν Διόνυσος. Φιλολογικὸν καθαρῶς περιοδικὸν μετὰ γλῶσσαν ἐλευθέραν καὶ μετὰ γνώμην ἐλευθέραν πιστεύομεν.

Κατὰ τῆς Ἀκριδος. Πρακτικωτάτη καὶ ὠφελιμωτάτη πραγματεία διὰ πάντα καλλιεργητὴν, κτηματίαν, δημοδιδάσκαλον, δήμαρχον κλπ. ὑπὸ τοῦ κ. Ἄλεξ. Ν. Γεωργακοπούλου. Περιέχει πολλὰς εἰκόνας τῶν ἀκριδῶν καὶ τῶν μεθόδων τῆς καταπολεμήσεως αὐτῆς.

Πωλεῖται εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις Βιβλιοπωλεῖα ἀντὶ δραχμῆς

Τύποις ΝΟΜΙΚΗΣ—ὁδὸς Ὀφθαλμιατρείου.